

TÁRHAZ

III. évfolyam 1. szám – 2005. február

Téma: A PÁSZTOR ÉS AZ IGEHÍRDETÉS

Dr. Stephen Olford

Az igehirdető

Tanulmány az igehirdetőről, akinek az a feladata, hogy az emberi szükségek közepebe is Isten üzenetét mutassa be; kiindulópont a 119. zsoltár.

Dr. George O. Wood

Pünkösdi szószék a XXI. században

Tanulmány a XXI. századi pünkösdi igehirdetésről a Cselekedetek 2:14-41-ben bemutatott I. századbeli minta alapján. Emlékeztető Isten ígéreteire - vajon mi is részt kívánunk venni beteljesedésükben?

Charles T. Crabtree

Igehirdetés - a felkészülés jelentősége

Az igehirdetésre való készülésnek számos olyan aspektusa van, amelyre nem fordítottunk kellő figyelmet. Ez a cikk a szószékre álláshoz szükséges felkészülésről való ismereteidet kívánja tágítani.

Dr. George O. Wood

Jézus Krisztus feltámadásának történelmi igazolása

A keresztyénség az egyedüli olyan hit, ahol az igazság nem csak az Alapító tanítására, hanem cselekedeteire is épül. A Jézus Krisztus feltámadásába vetett hit elegendő és megfelelő bizonyítékon alapul.

Anthony D. Palma

És adott némelyeket pásztorokul...

Tanulmány a 'pásztor' szó igei jelentéséről és újszövetségi előfordulásairól.

Craig Brian Larson

Padhoz szegezve

Az igehirdetéshez szükséges három fajta dinamika vizsgálata - ezek szegezik padhoz a hallgatókat.

Dr. Gary McGee

Charles Parham ébredési öröksége

Történetek által a pünkösdi mozgalom megalapítójának nevezett ember életének és szolgálatának rövid bemutatása.

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

A PÁSZTOR ÉS AZ IGEHIRDETÉS

Lelkipásztor családban felnőve, piciny gyermekkoromtól kezdve folyamatosan láttam, hallottam és tapasztaltam, hogy mit jelent az igehirdetés a gyülekezetben. Édesapám életét és szolgálatát közelről figyelve – először csak az élmények szintjén, majd egyre tudatosabban – kezdtem megérteni, hogy milyen szerves kapcsolat van az Ige, az igehirdető és az igehirdetés között.

Miután Isten Igéje engem is személyesen megragadott és pásztori szolgálatba álltam tapasztaltam meg igazán, milyen lüktető ereje van az élő Igének.

Mint az emberi szervezetben a szív, olyan Istennek Igéje Krisztus testében, a gyülekezetben. Nincs élő gyülekezet igehirdetés nélkül! Jól írja Pál apostol az 1 Korinthus 1:21-ben: „...tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.”

Igen, az igehirdetés Istennek tetsző dolog. Kiváltságnak tartom, hogy hirdethetem az Igét. A pásztori szolgálat gerincét képezi. Csodálatos lehetőség arra, hogy Isten céljának megfelelően formálódjon a gyülekezet minden tagja.

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a fedésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2 Timóteus 3:16–17)

Erre az „ihletettségre” kell eljutnia minden az Igét tanulmányozó és hirdető szívnek. Csak ihletett igehirdető tudja az Istentől ihletett Írást a hallgatók számára hasznosan megszólaltatni! Így válik az Ige „...élővé és hatóvá...” (Zsidók 4:12). Ilyenkor a prédikáció nem az összejövétel egyik liturgiai eleme, hanem valóságos **t ő r t é n é s**, esemény.

Kívánom, hogy a Tárház jelen számának olvasói mindannyian gazdagodjanak ismerettel és megtapasztalással a következő cikkek megértése során.

Fábián Attila

az

Evangéliumi

Pünkösdi Közösség

elnöke

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Fábián Attila (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében); Rick Wislocky (Assemblies of God képviselőjében)

© 2005 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Evangéliumi Pünkösdi Közösség

Magyar szöveg: Makovei Róbert, Makovei János

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

Az igehirdető

Stephen F. Olford

Isten hibátlan, örök Igéjéről az egyik legcsodálatosabb állítást a 119. zsoltárban találjuk. A 176 versből nyolc (121-128. vers) Isten embernek adott kinyilatkoztatása gazdagságát és idő-szerűségét írja le. Az egész óriás-zsoltáron végigvonul az igehirdetőt bemutató kép, akinek az a feladata, hogy az emberi szükségek közepette is Isten üzenetét mutassa be. Azt látjuk, hogy:

AZ IGEHIRDETŐNEK KOMOLY KÖTELEZETTSÉGEI VANNAK.

„Szolgád vagyok” (125. vers). Ebben a strófában háromszor kerül említésre a 'szolga' szó. Rabszolgát jelent, és a gazda felé való teljes elkötelezettséget, odaszánást fejezi ki. Három előfordulását tanulmányozva azt láthatjuk, hogy az igehirdetőnek a szellemi rosszindulat ellen kell harcolnia. „Ne szolgálts ki a hatalmaskodóknak! Vállalj kezességet szolgádért” (121–122. vers). Az igazság hirdetésével együtt jár a szellemi háborúság. Pál ezt saját bőrén tapasztalta meg: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Efézus 6:12). Lehet, hogy megvetjük a világias botrányokban elesett igehirdetőket és tévéevangélistákat, de ezáltal nem látjuk meg az ellenük fordult vad, ellenséges szellemi erőket. Lehet, hogy könnyen kritizáltuk őket, de vajon milyen gyakran folytattunk közbenjáró imádságot értük?

Az igehirdetőnek félnie kell a bibliai tekintélyt. „Bánj kegyelmesen szolgáladdal, taníts engem rendelkezéseidre!” (124. vers). Milyen csodálatos imádság! A zsoltáros ezzel azt mondta, hogy „irgalmadból adj kegyelmet, hogy életemet az isteni tekintély alá hajthassam.” A legtöbb keresztyén nem tudja, milyen magatartással kell az igehirdetőnek Isten Igéjét kinyitnia. Augustinus szerint „Isten szól, amikor a Szentírás szól”. Ezen a földön Isten után a legnagyobb hatalom a prédikált Ige. Ezért a gyülekezeteknek ez a figyelmeztetés szól: „Bízzatok vezetőitekben, és hallgassatok rájuk” (Zsidók 13:17).

Ted Koppel a következőket mondta a Duke University végzős hallgatóinak 1987-ben Durhamben (Észak-Karolina, USA):

„Racionális emberi lények társadalmaként ötezer évet töltöttünk azzal, hogy igazság és erkölcsi abszolútumok után kutatva kihúzzuk magunkat az ősi iszapból. Legtisztább formájában az igazság nem valami udvarias vállba veregetés – inkább ordító szemrehányás. Mózes nem a Tízjavaslatot hozta le a Sínairól. Parancsolatok azok még ma is. A Tízparancsolat egyszerű egyszerűségét abban látjuk, hogy néhány szóban megfogalmazza az elfogadható emberi viselkedés örök normáit.”¹

Sajnos, Isten örök igazságának erkölcsi normáit mi felvizeztük. Ezzel szemben, amikor Isten törvényét hirdetjük, félelemmel és reszketéssel tesszük, mert isteni tekintélynek vagyunk alávetve.

Az igehirdetőnek egyenesnek kell lennie. „Szolgád vagyok, adj értelmet, hogy megismerjem intelmeidet [hogyan éljek]!” (125. vers). Az igehirdetőnek a becsületesség megtestesítőjének kell lennie mind a gyülekezet, mind a világ előtt. Lelkiismeretes emberként órákat kell térdein és igetanulmányozással töltenie, hogy így kerüljön tisztába a szent élet igei mércéjével.

AZ IGEHIRDETŐNEK MENNYEI SZEMLÉLETMÓDJA VAN.

„Itt az ideje, hogy cselekedj, Uram, mert megszegték törvényedet!” (126. vers). Az Istennel járó igehirdetőnek kétrétű látása van: (1) Látja az ember szívét (126. vers). A többes szám azokra utal, akik Isten szent törvényeinek előírásait – akár tudatlanságból, akár arroganciából – semmibe veszik.

Ez az arrogancia jellemzi azt a sok ezer tizenévest országunkban, akikkel sem otthon, sem az iskolában, sem pedig a gyülekezetben nem ismertették meg a Szentírást. Ezért szemrebbenés nélkül fegyvert rántanak az ártatlanra.

Egy másik embercsoport pedig hetyke göggel tapodja Isten szent Igéjének erkölcsi alapigazságait. Közben bankjegyeinken és pénzerméinken az „Istenben bízunk” felirat áll, az iskolából kiltjük az imádságot, és még irodalmi szinten is elhanyagoljuk a Bibliát. Valóban megszegtük Isten törvényét, abban az országban, amely keresztyén alapelvekre épült.

De ami még fontosabb, (2) az igehirdető Isten szándékaiban osztozik. „Itt az ideje, hogy cselekedj, Uram” (126. vers). Valaki egyszer azt mondta, hogy „a menny elcsendesülése az emberiség reménye”. Amikor Isten cselekszik, vagy áld vagy átkoz – vagy ébredést hoz, vagy büntetést.

Csodálatos, amikor azt választja, hogy áldását árasztja ki, komoly viszont a helyzet, amikor az ítélet mellett dönt. Billy Graham egyszer azt mondta, hogy ha Isten nem ítéli meg Amerikát, bocsánatot kell kérnie Sodomától és Gomorától. Az ítélet nem mindig vilámcsapásban és mennydörgésben nyilvánul meg. Van úgy, hogy Isten az embert kiszolgáltatja gonosz szenvedélyeinek, büszkeségének és paráznaságának (Róma 1:24,26,28).

Elgondolkodtató, hogy vajon nem ez történik-e az AIDS, kábítószer-élvezet,

erőszak és bűnözés terjedésével, valamint a pusztító hurrikánok, tűzvészek és áradások szaporodásával. Vajon nem Isten ítélete-e az, hogy Amerikára engedje ezeket?

AZ IGEHIRDETŐNEK SZENT SZENVEDÉLYE VAN.

„Én pedig szeretem parancsolataidat, jobban az aranynál, a színaranynál is. Ezért mindenben helyeslem utasításaidat, és gyűlölök minden hamis ösvényt” (127–128. vers). Szent szenvedéllyel áthatott embert látunk.

Először is az igehirdető Isten Igéjét tartja nagyra. „Én pedig szeretem parancsolataidat, jobban az aranynál, a színaranynál is.” (127. vers). Egyik prédikátor sem éri meg a pénzét, ha nem tudja ezeket a szavakat elmondani. Olyannak kell lenniük, akik a világ által kínált minden kincsnél nagyobbra tartják Isten Igéjét. Igehirdetőnek írta Pál: „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme” (1 Timóteus 6:10). Az igehirdető célja nem a prosperitás, népszerűség, hatalom vagy presztízs; a cél az, hogy éjjel-nappal Isten Igéjén elmélkedjék, míg ez szent szenvedélyévé nem válik. Minden más porrá lesz, de Isten Igéje megmarad örökre. Jézus szavaival: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el” (Márk 13:31). Isten teremtménye számára szent jellemével összhangban nyilatkoztatja ki magát. Ezért értékelnünk kell Isten Igéjét.

Másodszor az igehirdető Isten Igéjének ad hangot. „Ezért mindenben helyeslem utasításaidat, és gyűlölök minden hamis ösvényt” (128. vers). Micsoda kijelentés! Nem csupán szent szenvedélyről, hanem szent dogmatizmusról van itt szó. Ez az igehirdetés! Nincs válogatás. Minden utasítása helyes, minden amit mondani kíván; és ez végleges.

Ugyanakkor minden ezzel versengő alternatívát, minden hamis ösvényt gyű-

lölnie kell, és az embereket is erre kell biztatnia. Ez manapság nem népszerű, de ki állította, hogy az igehirdetőnek népszerűnek kell lennie? Pál utolsó szavai Timóteushoz így szóltak: „Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhöz odafordulnak.” (2 Timóteus 4:2–4).

Nagyon fontos megértenünk, hogy – még ha az emberek hamis utakat is választanak – az igehirdetőnek az Igét kell prédikálnia.

Így tárul elénk a Biblia leghosszabb fejezetéből az igehirdető jellemrajza. Azért imádkozom, hogy ez az egyszerű tanulmány új tiszteletet hozzon az igehirdetővel kapcsolatban, és arra készítessen bennünket, hogy támogassuk őket, hogy hűségesen és bátran végezzék szolgálatukat.

A fent tárgyaltakat összefoglalva azt mondhatjuk, hogy az igehirdetőnek komoly kötelezettsége, mennyei szemléletmódja és szent szenvedélye van. Bármit is teszünk, ha ezek nincsenek meg bennünk, nem igaz ránk ez a jellemrajz.

Stephen F. Olford, (ThD)

az Encounter Ministries,
Inc. (Memphis, Tennessee,
USA) alapítója.

JEGYZETEK:

1. Jeanne Pugh: „Koppel Drops Objectivity To

Deliver a Sermon,” St. Petersburg Times

(St. Petersburg, Florida, USA): 1987. október 17.), 2E.

<p>Ha velünk akar szolgálni</p> <ul style="list-style-type: none">GyermekmisszióHajléktalan misszióSátormisszióKórházmisszióIfjúsági munkaTini munkaRoyal RangersICFCigánymisszióKülmisszióOrszágos ImahálózatSZERAF dicsőítőcsoportKeresztény Tréning FérfiaknakÉlő Víz magazinSzociális munkaPünkösdi Teológiai FőiskolaRehabilitációs otthonIdősek otthonaÁltalános IskolaTöbb mint száz gyülekezet és helyi közösség	<p>1%</p>	<p>Ha egyetért céljainkkal</p> <p>0138</p> <p>Evangéliumi Pünkösdi Közösség független történelmi kisegyház</p> <p>krisztusi Európáért, mondjuk fehérnek!</p>
<p>1%-ot a keresztény, hogy a feketét ne</p>		

Pünkösdi szószerk a

21

században

— GEORGE O. WOOD

Tudjuk már, milyen a XXI. századi pünkösdi szószerk – és itt nem arról beszélek, hogy fából vagy plexiből készült-e, egyszerű állvány, vagy pedig díszesen megmunkált, művészi darab. Ugyanarról a szószerkről van szó, amelyet a Cselekedetek 2:14–41-ben látunk megörökítve; ez a pünkösdi igehirdetés mintaképe.

A pünkösdi szószerk a felkészülés, kihirdetés és felszólítás anyagából épül.

FELKÉSZÜLÉS – CSELEKEDTEK 2:14

Isten előbb a személyt készíti el, és csak utána a prédikációt. Az igehirdető felkészítése pedig sokkal hosszabb időbe telik, mint az igehirdetése. Nézzük meg az Egyházat útjára indító igehirdetés előtt Péter felkészítésének négy szakaszát!

1. „Ekkor előállt Péter...” Nem mindig volt ez Péterrel sem így - sem pedig veled. Az evangéliumokban számos helyzetben láthatjuk Pétert: süllyed (Máté 14:30), dorgál (Márk 8:32), alszik (Márk 14:37), csapkod (János 18:10), elsomfordál (Márk 14:50) és átkozódik (Márk 14:71). Lesz-e valaha belőle „szikla”, amire krisztusi elhívása szól? (Máté 16:18).

Jézus velünk is, ahogy Péterrel tette, azon munkálkodik, hogy előállítson. Mielőtt Isten üzenetet ad, embert ad.

Péter visszatérése hasonlít egy az amerikai futballbajnokságban 1929-ben megtörtént esetre, amikor az első félidőben Roy Riegels egy szerencsétlenül dobott labdát elkapott, majd megfordulva 75 yardot futott saját gólvonala felé. Végül csapattársa éppen csak fél méterrel a rossz kapu előtt tudta megállítani.

Riegels meg sem tudott szólalni a csalódottságtól.

Nem a hosszú, ellenkező irányba történő futás döbbsent meg igazán, hanem az, hogy Riegelst edzője ezután a második félidőben is a pályára küldte. Azt olvashatjuk a tudósításokban, hogy az öltöző sarkában Riegels a fejét tenyerébe temetve sírt, akár egy csecsemő. Price edző odament hozzá, vállára tette kezét, és így szólt: – Roy! Kelj fel és menj vissza. A meccs még csak a felénél tart.

Gyakran Péter és Riegels kudarca jellemz bennünket. Megkapjuk a labdát, majd rossz irányba futunk. Bukdácsolunk, elesünk, és annyira szégyelljük magunkat, hogy soha többé nem akarjuk megpróbálni. De ekkor odajön hozzánk Isten, lehajol, és Jézus személyében így szól: – Kelj fel! Menj vissza. A meccs még csak a felénél tart.

Ez Isten kegyelmének örömhíre. Méltatlan embereket használ.

Minden prédikáció mögött ott áll a prédikátor élete. Üzenetünk saját, Krisztusban elrejtett életünk sablonján át rajzolódik ki. Nem létezik pünkösdi szószerk,

ha előbb nincs egy olyan pünkösdi személy, aki azt betöltené. Igehirdetésünk soha nem lehet teljesebb Szent Szellemmel, mint mi magunk. Mi pedig nem állhatunk elő anélkül, hogy Jézus megfog, és talpra állít – anélkül, hogy várjuk és befogadjuk a Szent Szellem ajándékát.

Péter nem úgy állt elő prédikálni, hogy közben kapcsolata Istennel üres volt. Megelőzte ezt a Jézussal eltöltött 40 izgalmas nap, 10 nap imádság, és a Szent Szellem néhány órás intenzív jelenléte. Bárcsak mindnyájan ilyen módon, az élő Istennel való találkozás után felfrissülve hirdetnénk az igét!

2. „a tizenegyel...” Miért nem egyedül állt elő? Mert az általa hirdetett üzenet nem az ő saját specialitása volt. Bármelyik apostol elmondhatta volna ugyanazt. Az individualizmus és egyéni stílus kutatása közben gyakran megfélemlünk a keresztyén hit alaptémáiról, és a személyes kinyilatkoztatás mellékösvényein csatangolunk.

Egy jó szándékú pásztor társam egyszer azt kérdezte tőlem: – Mit mondott mostanában az Úr neked? Csintalan mosollyal válaszom ez volt: – Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Szeresd felebarátodat, mint magadat (Máté 22:37,39).

Nincs semmi rossz abban, ha igehirdetésünkben valami újat, vagy valamit sajátos stílusban szeretnénk közölni. De arról igenis győződjünk meg, hogy üzenetünk mindig az Ige egyértelmű, alapvető dolga-ira épül fel (lásd 2 Péter 1:20-21).

3. „felemelte a hangját...” Ez a pünkösdi igehirdetőkkel is megtörténik! Péter számára ez gyakorlati szükségszerűség volt, hiszen több ezer ember akarta hallani. Ugyanakkor viszont a felemelt hang a prédikátor szenvedélyét is jelképezi. Óvatosságnak kell azonban lennünk, hogy ne keverjük össze a hangszínt a kenettel. Burt

McCafferty – az egyik első Assemblies of God szolgálattevő – átlátta ezt, amikor 1917-ben megírta a „Néhány tanács igehirdetőnek” c. művét:

„Ne jöjj izgalomba túl hamar... Ne üvölsz, ne sikítozz. A malom kerekai leállnak, ha túl sok vizet kapnak; így a túl nagy zajnak sincs értelme. Ha van villámlás, lehet mennydörögni, de ne próbáld megtenni ugyanezt egy bárányfelhőből.”¹

Nagyszerű tanács – akár 1917-re, akár 2005-re!

4. „és így szólt hozzájuk” Péternek volt kapcsolódási pontja a hallgatósággal.

A tömeget igazán a 120 tanítvány viselkedése érdekelte. Így Péter azzal kezdte, ami számukra érdekes volt, azzal folytatta, amit tudniuk és tenniük kellett, majd elkötelezettségre szólította fel őket. A pünkösdi igehirdetés lényege nem a szentbeszéd, hanem Isten Igéjének közlése az emberek felé, hogy információt kapjanak, és életük megváltozzék.

Mi a helyzet veled? Szeretik a gyülekezetedbe járó gyermekek és fiatalok hallgatni az igehirdetést? Olyan nyelvezetet és történeteket használsz, amely őket és a felnőtteket egyaránt megérintik? Nagyon fontos, hogy a hallgatósággal kívánjunk kommunikálni, ne pedig csak egy beszédet készítsünk és adjunk elő (lásd Cselekedetek 10:33; Róma 1:11).

KIHIRDETÉS – CSELEKEDETEK 2:14-35

Asszisi Ferenc mondta: „Mindig Jézusról prédikálj, és ha kell, használj szavakat is”. Életünk teszi üzenetünket hitelessé. Ugyanakkor a példamutatás önmagában nem elegendő Isten igazságának közlésére. Pünkösdi napján az apostolokat betöltötte a Szent Szellem teljességének átélése, de a többiekre Péter igehirdetése gyakorolt hatást. A pünkösdi igehirdetésről a következőket tanulhatjuk tőle.

A Krisztussal való saját tapasztalatunkból ered. Péter, az első pünkösdi prédikátor a 120 tanítvánnyal történetekkel kezdte: „Nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok...” (15. vers).

A pünkösdieket gyakorta vádolják a teológia kilúgozásával és saját átéléseik hirdetésével. Ez nem kizárólag negatív vád. Jobb, ha van Istennel átélésem, mint ha nincs. A néhai angol metodista igehirdető-író, W. E. Sangster a Cselekedetek 2:15 és 26:25 alapján egyszer „Részegek és bolondok” címmel prédikált. A következőket mondta:

– Nézzük csak a történelem feljegyzéseit. Amikor az élő víznek eme forrása előtör a kősziklából, mindig ilyen túlradó örömmel ajándékoz meg. Az első keresztyéneket azzal vádolták, hogy részegek. Az első ferenceseket meg kellett feddeni, mert olyan boldogok voltak, hogy a templomban nevettek... Az első metodisták néhány

énekük dallamát operákból kölcsönözték, Sion énekeit tánczenére énekelték. Az Üdvhadsereg első tagjai örömben ugráltak...

Nagyon könnyen felsőbbrendűnek érezhetjük magunkat, amikor ilyen történeteket hallunk. Egyáltalán nem esik nehezünkre, hogy ajakbiggyesztve azt állítsuk, a túlradó öröm és az áhítat nem tarthat össze. Pedig de. Az egyháztörténelem a tanú rá. Akkor alakulnak ki negatív nézetek a túlradó örömről, amikor kihal a tűz az egyén szívéből vagy a felekezetből, és a felsőbbrendűség szele kezd fújni a felfakadó örömet visszatartani nem tudók felé."

Friss istenélménnyel lépünk a szövegre!

Az Egyház örömmel, békességgel, szeretettel kecsegtet, de vajon az emberek valóban ezzel találkoznak? Jess Moody író jegyezte meg, hogy nem a gyülekezetek által ismételt szlogenek, sem nem az imaház bejáratára felírt név bír nagy „marketing értékkel”, hanem a „termék” határozza meg az emberek reakcióit.² Nem a 'pünkösdi' név teszi a pünkösdi hívőt vagy igehirdetést hitelessé, hanem az a valóság, átélés, ami a név mögött van.

A pünkösdi igehirdetésben benne van az az üzenet, hogy elérkezett Isten ideje, közel van az Ő napja. Péter a Szent Szellembe való bemelegítést az Igéből vezeti le, és Jól próféta könyvét idézi, hogy a pünkösdi üzenet sürgetését megalapozza: rövid az idő, közeleg az Úr napja, most van itt az ideje a Szent Szellem kiadásának.

Péter, Jól prófétahoz hasonlóan, olyan igazságokat hirdet, melyek saját felfogóképességét messze felülmúlják. Nem érthette meg, hogy az „utolsó idők” szakasz legalább kétezer évig tartani fog. Most már tudjuk, hogy a pünkösdi napi kiadás az utolsó idők reggelén történt, a nap elsötétülése és a hold vérré változása pedig az utolsó idők estéjén lesz. (lásd Cselekedetek 2:20). De vajon ugyanazt a sürgetést érezzük-e mi is, mint amely Péterben volt: - Isten most az Ő Szellemét tölti ki ránk, és hamarosan véget vet mindennek.

A fiak és a lányok prófétálnak, az ifjak látásokat látnak, az idősök álmokat álmodnak. A pünkösdi egyház soha nem fogy ki a mondanivalóból, látásból és az álmokból. Ezek az utolsó idők; ezek állnak rendelkezésünkre. Mindig az idők végén élünk. Igehirdetőként vajon azt gondoljuk, hogy minden úgy megy, mint eddig bármikor, vagy pedig tudjuk, hogy ez Isten órája? A pünkösdi prédikátornak a dolgok lényegébe kell belelátania, mégpedig, hogy most van itt Isten meglátogatásának ideje a család, a gyülekezet és a város számára.

A pünkösdi igehirdetés Isten írott Igéjére épít.

Péter prédikációja tele van Igével. A pünkösdi eseményeket a Jól 2:28-32 alapján magyarázza. A Zsoltárok 16:8-11-et, 110:1-et és a 132:11-et idézi, hogy bemutassa, Isten hogyan váltotta valóra ígéretét Jézus feltámasztásában.

Nincs szükség olyan prédikációra, amely nincsen telve Igével. Akkor válik igehirdetésünk erőtlenné és céltalanná, ha nem merülünk el magában az ihletett Igében, és nem hagyjuk, hogy átjárjon bennünket.

Nem régen egy nagy karizmatikus összejövetelen az igehirdető folyamatosan azt hangsúlyozta, hogy a hallgatóságnak nem megkérdőjeleznie kell, hanem elfogadnia. Ez nem pünkösdi megközelítés. Pünkösdi napján Péter az Igéhez fordult, amikor a 120 átélésének és Jézus Krisztus életének, halálának és feltámasztásának magyarázatát fejtegette. Ha Krisztus munkáját sem fogadhatjuk el anélkül, hogy az írott Ige kijelentésére alapoznánk, mennyivel inkább nem szabad elfogadnunk bármi mást, ha nincs megírva. Maga az Úr is így állt ellene a gonoszok – - Meg van írva!

Az Azusa utcai ébredésben nem szégyelltek azt hirdetni, hogy az igazság biztos zsinórmértéke Isten kinyilatkoztatott írott Igéje. Seymour presbiter a következőt mondta: „Mindent az Ige mércéjén mérünk meg; minden egyes átélésnek a Bibliához kell igazodnia.”³

Felhívom a figyelmet, vigyázzunk: tartalmas istentiszteletünk során ne hanyagoljuk el az Igét! Csodálatos a pünkösdi istentisztelet, de a Szent Szellemnek soha nem állt szándékában, hogy az egyebek az Ige helyét elfoglalják. Hirdesd az Igét!

A pünkösdi igehirdetés középpontjában Jézus áll.

Péter pünkösdi beszéde is Jézus köré épül fel. Prédikációja az Élő Igére tereli a figyelmet (Cselekedetek 2:22-35). Jézus élete és halála (22-23. vers). Péter nem félt a konfrontációtól: „Ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.” Az evangéliumot igazán csak az igazsággal együtt lehet hirdetni. Vállalnunk kell, hogy esetleg megbántunk valakit. A Szent Szellem a Jézus ellen szóló igazságtalan ítéletet akarja visszafordítani.

Ugyanakkor a konfrontációt Isten kegyelmének kell mérsékelnie: Ez az ember „Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda”. A kereszt benne van Isten örökkévaló tervében. Nem holmi vérszintézkedés volt, melyet Istennek azért kellett bevetnie, mert minden más

próbálkozása kudarcot vallott. Nem lépett közbe, nem is előzte meg a keresztre feszítést. Csodálatos módon az ellenkezőjére fordította az emberek igazságtalan ítéletét. A kereszti Isten életének része. A bűnöm szegezte fel rá Jézust. Saját érdemeim alapján nem jöhetek a szent Istenhez.

Ez az üzenet napjaink kultúrájának teljesen ellentmond. Nem korrekt politikailag. Nem vezet minden út Istenhez. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (János 14:6).

Jézus feltámadása a halottak közül (24–32. vers). A feltámadás történelmi tényéből következik, hogy Jézus olyan személy, akivel találkozni lehet, akit meg lehet ismerni, meg lehet tapasztalni. Nem csupán olyan regényhős, aki egyszer élt, majd meg is halt. Az efféle szereplőről az az utolsó feljegyzés, amit olvashatunk, hogy „Mehalt”. De Jézusról nem. Ő meghalt, de most él!

Amikor a tanítványok a feltámadás üzenetét helyezték a középpontba, tapasztalatból beszéltek, tapasztalatukat pedig az Igével hitelesítették. A keresztre feszítés után megtörtek és minden összekuszálódott, az álmok szertefoszlottak, életük egy csapásra összeomlott. „Pedig mi abban reménykedtünk...” mondta a két tanítvány az Emmaus felé vezető úton (Lukács 24:21). A kereszti reménységüket összetörte, de nem a szeretetüket. A feltámadás megváltoztatott mindent.

A pünkösdi igehirdetők kiabálni akarnak; mégpedig valami nagyon tartalmasat. Te nem akarsz kiáltani? Feltámadt! Ő él!

Jézus megdicsőülése (33–35. vers). Jézus mennyei szolgálatát Péter ahhoz kapcsolta, ami most a földön történik. Ő a felelős azért, ami a Gyülekezetben történik. Ő az, aki kitölti a megígért Szent Szellemet, akit az Atyától kapott.

Ez a kitöltés nem egyszeri történet volt. A Cselekedetek 2:1 szó szerint így hangzik: „És pünkösdi napjának feltöl-

tetésében...” Pünkösdi napja az Egyház születése és Jézus Krisztus visszajövetele közötti teljes időszakra vonatkozik. Így a pünkösdi napja valójában az „utolsó idők” szinonimája. Pünkösdi napja még mindig „feltöltés alatt áll”, mert az utolsó időkben még mindig tart a Szent Szellem kiáradása.

Miközben pedig a Szent Szellem a földön kiárad, az Úr Jézus Krisztus már elfoglalta trónszékét a mennyben, és arra vár, hogy utolsó ellensége is lába alá kerüljön.

Hirdessük hát ezeket a nagyszerű igazságokat Jézussal kapcsolatban!

FELSZÓLÍTÁS – CSELEKEDETEK 2:36-41

Felszólítás a cselekvésre. A pünkösdi igehirdetés reakciót vár. Ezért hívunk embereket előre.

Az igehirdetés lehet szívet melengető és fejtágító, de emellett el kell érnie az akaratot is, máskülönben nem teljesíti küldetését. Nem elegendő csupán az érzelmek húrjait megpengetni és az intellektus tudásszomját csillapítani.

Péter ezzel fejezte be a prédikációját: „Tudja meg tehát” – minden igehirdetésben kellene lennie egy 'tehát'-nak – „Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” (36. vers). Péter a magyarázatról a megvalósításra tér át.

Meggyőződést terem az az igehirdetés, amely Jézus Krisztus uralmát mutatja be. A Cselekedetek könyvében számos alkalommal látjuk, hogy az apostoli igehirdetés eredményeként az emberek az Úrhoz kiáltottak. Nem vesztették el ezt a fajta reakciót üzeneteinkben? Nem adtuk-e meg magunkat inkább az unalom, illem és élettelenség hideg, zsibbasztó szellemének?

A tapsvihart eredményező prédikáció nem hoz mély meggyőződést. A taps azt jelenti: – Igen, egyetértlek veled! –, ahelyett, hogy: – Meg kell változnom, meg kell térnem. Az első pünkösdi igehirdetés hallgatói nem tapsolták meg az igehirdetőt, mert saját helyzetük kötötte le figyelmüket. Nem voltak vele elégedettek, szíven találta őket az Ige. Nem örvendeztek, hanem bűnbánatra jutottak. „Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: 'Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?'" (37. vers).

Lehet, hogy a pünkösdi átélés tömegeket vonz – csodálkozó, tanakodó és gúnyolódó tömegeket (lásd 12-13. vers) –, de a pünkösdi igehirdetés megtérésre, változtatásra indítja az embereket. A Szent Szellem kenetével, erejében hangzó pünkösdi prédikáció „szíven talál”. Ez a kifejezés az Újszövetségben csak itt, a 37. versben szerepel. Az Ószövetség görög fordításában az 1 Mózes 34:7-ben is ez a kifejezés áll, amikor Jákób fiai felfedezik, hogy Sikem megerőszakolta testvérüket, Dinát: „Felháborodtak ezek a férfiak...” Szó szerint azt jelenti ez a szó, hogy 'félelem vagy bánat következtében éles fájdalmat érezni'.

Péternek minden bizonnyal köze volt ehhez a jelenséghez. Éppen azelőtt töltötte be a Szent Szellem. Az ihletett doktrína ihletett szolgálatot igényel.

A pünkösdi igehirdetés egyértelmű választ ad arra, hogy mit tegyenek azok, akiket szíven talált az Ige:

- „Térjete meg!” Vállald a felelősséget! Ne más okolj már végre! Változtasd meg a véleményed!
- „Keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára!” A bűnök bocsánata belső és külső engedelmességgel és azzal a készséggel jár, hogy nyilvánosan azonosulni merünk az Úrral.
- „És megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” Miért? Mert Isten megígérte. Nem az a szándéka, hogy csak másodosztályú keresztyének legyenek azok a hívők, akik nem voltak a 120 között.

Az első pünkösdi igehirdetés terjedelmes előre hívással zárult: „Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérte őket: 'Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!'” (40. vers). Az angol King James fordítás helyesebben írja: „elferdült nemzedéktől”. Az 'elferdült' szó eredeti megfelelője a görög 'skolios', ami azt jelenti, hogy 'a helyes ösvényről letért' vagy 'elgörbült'. Ha egy nemzedékről azt mondjuk, hogy letért a helyes útról, az még nem jelenti azt, hogy abban mindenki és minden elferdült. Inkább azt értjük alatta, hogy az adott nemzedék a helytelen irányba tart, és mint csoport a halál felé tart, nem pedig az élet felé. Erkölcsi normái és hitrendszere nem illeszkedik Isten útjaihoz (lásd I Korinthus 6:9–10).

Napjaink gyülekezete ilyenkor azt hallaná szívesebben: – Mentétek meg ezt az elfajult nemzedéket. Az apostol ellenben így kérlel: – Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől! Képzeljünk magunk elé egy lángoló házat. Az első emeleti ablakban valaki azt várja, hogy megmentés. A házra már nagyon áterjedt a tűz. Azt már nem lehet megmenteni. Ne vesztegesd az időt a ház megmentésével. Mondd meg az illetőnek, hogy jöjjön ki, ugorjon Krisztus biztonságát adó jelenlétébe, és engedje el régi életét.

Az Egyház küldetése a társadalom felé az, hogy só és világosság legyen; első helyen arra kell összpontosítanunk, hogy az embereket kivezessük az égő házból.

Ebben az előrehívásban Péter figyelmeztetve kérte a népet. Lehet, hogy úgy képzeljük el az eseményeket, hogy a háromezer ember azonnal előrejött – valószínűbbnek tartom azonban, hogy hullámokban jöttek előre. Néhányan megindultak, majd mások követték őket, majd amikor percekkel később befejeződött az előrehívás, már háromezren álltak elől.

A Szent Szellem kenete alatt elhangzó igehirdetés hosszú távú hatásait nem tudjuk előre megmondani. A római gyülekezet vajon ennek az előrehívásnak köszönheti létezését? (a 10. versben azt olvassuk, hogy voltak Rómából is jelen). Hogyan mérhet-

nénk le egyetlen Szent Szellemmel teljes prédikáció hatását akár időben, akár az örökkévalóságban?

ÖSSZEGZÉS

Mit mondhatunk tehát a XXI. századi pünkösdi igehirdetésről? A XXI. században sem képzelhető el pünkösdi igehirdetés anélkül a felkészülés, kihirdetés és fel szólítás nélkül, amely az I. század prédikációit jellemezte.

Nincs pünkösdi szószék:

- ha nincs pünkösdi,
- ha nem áll pünkösdi személy a szószéken,
- ha az üzenet nem Isten írott Igéjére épül,
- ha az üzenet középpontjában nem az Úr Jézus Krisztus áll,
- ha az igehirdetést hallgató emberek nem kapnak lehetőséget a válaszadásra.

Ha Jézus még nem jön vissza, igen lesz pünkösdi igehirdetés a XXI. században is! Ezt onnan tudhatjuk, hogy megígérte: „kitöltök Lelkemből minden halandóra” (Cselekedetek 2:17). A választás a mi kezünkben van, hogy ez a megígért kitöltetés bennünket is elér-e.

Dr. George O. Wood

az Assemblies of God titkára

(Springfield, Missouri, USA).

JEGYZETEK

1. Burt McCafferty: „A Few Hints to Preachers” The Weekly Evangel, 1917. január 27. (A „Pentecostal Evangel” c. magazin elődje)
2. Jess Moody: A Drink at Joel's Place (Waco, Texas; Word, 1967), 22.o.
3. A „The Apostolic Faith” c. magazin 1907. szeptemberi számából.

Charles T. Crabtree

IGEHIRDETÉS

A FELKÉSZÜLÉS JELENTŐSÉGE

A szószék ereje lenyűgöz. A szószéknek kijáró első hellyel néha konfrontálódok. A szószékhez szükséges felkészülés pedig időnként nagy kihívás elé állít. Az igehirdetés eme néhány jellegzetessége egyértelmű, mégis meg kell vallanom: igencsak hiányos a fegyveltségem abban, hogy Isten jobb szószólójává váljak. Ha megismételhetném szószéki szolgálatomat, gondosabban figyelnék az igehirdetés részleteire, technikájára.

Nemrégén újból elköteleztem magam az igehirdetésre való felkészülés mellett; meg vagyok győződve afelől, hogy még negyven év szószéki szolgálat után is hatalmas fejlődésen mehetek keresztül.

Sátán egyik alattomos praktikájában szellemi nyelvezetet használ az igehirdetés emberi tényezőjében rejlő felelősségteljes viselkedés aláásására. Isten Igéje azt állítja, hogy „nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (János 15:5). „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura” (Zakariás 4:6). Ugyanez a Biblia írja ezt is: „Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét” (2 Timóteus 2:15). Pünkösdi körökben figyelniük kell arra, hogy teljes egészében a Szent Szellemre támaszkodjunk, miközben abban is hiszünk, hogy Ő többre megy egy jól képzett, felkészült emberi eszközzel.

Sokaknak gondjuk van a prédikáció különféle technikáival, mert úgy érzik, testies dolog élni velük – az Istenre való ráutaltságot helyettesítik. Vannak

olyan esetek, amelyekben ez valós gond. Akadnak viszont olyanok is, akik a lustaságukat takargatják az efféle kifogásokkal. Az igehirdetésre való felkészülés kemény munka. Előfordul, hogy kísért a tőlünk telhető legjobb nyújtásához elengedhetetlen felkészüléshez szükséges idő és energia megspórolása. Sokan vannak, akik jól szeretnének prédikálni, de kevesen, akik fel is szeretnének rá készülni.

Az igehirdetés technikáinak elhanyagolása olyan rossz szokásokhoz vezethet, melyek a hatékonyságot csökkentik. Vannak prédikátorok, akik rossz szokásaikkal elvesztik hatékonyságukat; irritálják hallgatóikat, vagy nem a megfelelő irányba terelik figyelmüket. Megfelelő fegyveltséggel az igehirdetőnek minden lehetséges akadályt el kell távolítania.

Aki igehirdetői technikáit csiszolni szeretné, jobb, ha szem előtt tartja, hogy az életben minden készség suta kezdetekből fejlődik ki. A részletekre kiterjedő figyelem és a következetes gyakorlás legyőzi a hiányosságokat.

Szeretnék néhány olyan területet kiemelni, amelyben mindannyian fejlődhetünk, hatékonyabbá válhatunk. Szeretnék az Istentől kapott feladatunk tekintetében gyakorlatias lenni, de nem felelőtlen - realista, de nem hanyag.

HANG

Isten csodálatos ajándékot adott az emberi hangban. Az igehirdetőnek oda kell figyelnie, hogy a hihetetlen lehetőségeket magába rejtő, ajándékba kapott hangját megfelelően használja, fejleszti, gondozza-e.

A hanggal jelezni kell a hangsúlyos részeket, a hallgatóság figyelmét meg kell tartani

Változatosan beszélj, változatos hangerővel

Ha megismételhetném szószéki szolgálatomat, gondosabban figyelnék az igehirdetés részleteire, technikájára

Sokan vannak, akik jól szeretnének prédikálni, de kevesen, akik fel is szeretnének rá készülni

Úgy kell használni a hangot, hogy minden egyes hallgató tisztán megértse a kimondott Igét, és fenntartsa érdeklődését az igazság befogadására.

Hadd soroljak fel néhány hanggal kapcsolatos szószéki bűnt (t.i. amikor helytelen hanghasználat következtében a prédikáció nem éri el a célját):

1. Nem lehet jól hallani. Előfordult már, hogy egy-egy gyülekezetben vagy előadóteremben hátul ültem, és nem hallottam jól az igehirdetőt/tanítót, mert nem használta a hangját megfelelő módon, hogy az üzenetét mindenkinek eljuttassa.

A beszédtechnika tanárok mindig hangsúlyozzák, hogy a szónok úgy bánjék a hangjával, hogy mindenki - még a hátsó sorban ülő is - jól halljon minden egyes elhangzott szót. A mi szakmánk kommunikáció. Minden, ami elvonja a hallgatóság figyelmét, tulajdonképpen az igehirdetés fő célját hiúsítja meg.

2. Állandó hangszín. Az emberi hang is hangszer, ezért hangszerként is kell azt használni. Változatosan beszélj, változatos hangerővel. A hanggal jelezni kell a hangsúlyos részeket, a hallgatóság figyelmét meg kell tartani. Nekem segített az, ha az üzenetemet egy három versszakos énekhez hasonlítom. Minden egyes „versszak” után visszatérek normál hangszínre, mielőtt a következő erőteljes kijelentést felépítem. Sok igehirdető a maximumon kezdi, és nem is adja alább később sem.

Fiatalon néhány retorika órát kellett vennem ahhoz, hogy megértsem a helyes légzés jelentőségét; a rekeszizom helyes használata, a szóképzés és a hang szabályozása mind nagyon fontos. Ugyanezeket az alapelveket az igehirdetésben is alkalmazhatjuk.

Ma már a 200 főnél kisebb befogadóképességű imatermek is komoly hangtechnikával vannak felszerelve.

Semmi nem helyettesíti viszont a jól irányított, erős, képzett hangot, amely az

igazságot úgy osztja meg, hogy a hallgatóságnak nem kell a fülét sem hegyeznie, sem befognia.

SZÓBELISÉG

Ez a nyelv helyes használatára, szerkezetére utal; nem arról szól, hogy mit mondasz, hanem, hogyan mondd el.

Többször tanítottam már igehirdetést posztgraduális szinten. A legtöbb diáknak nehézségei adódtak a nyelvtan terén; a feltűnő nyelvtani hibák igen zavaróan hatnak az iskolázott emberekre.

Ez felesleges akadály a evangélium hirdetésének. Sok iskolázott ember element már azért, mert az igehirdetőt nem érdekelte beszéd közben a nyelv helyes használata. A legtöbb igehirdető iskolázott emberekhez szól.

Nincs védhető oka annak, ha a szószékről a megfogalmazás állandóan nyelvtani hiányosságokkal van teletűzdelve.

Keress fel egy tanárt, és kérj tőle segítséget, ha javítani szeretnél nyelvhasználatodon. Van olyan igehirdető, aki rögzített hanganyagot ad a tanárnak, hogy az így célirányosabban tudja csiszolni nyelvi készségeit.

Számos igehirdetővel előfordul az, hogy helyes nyelvismerettel rendelkezik, de egy idő után rossz szokásokat kezd kialakítani. Az igehirdetőnek időnként meg kell hallgatnia, és elemeznie kell saját prédikációját. Ha ezt nem teszi meg, megteszik majd vasárnaponként mások.

Ügyelj az ismétlődő mondatokra, töltelkiszavakra, klisék használatára. Lehet, hogy inkább homokba dugnád a fejed, amikor magadat hallgatod, de ezzel csak önmagad csapnád be, hiszen mindenki más hallja, amit mondasz. Ha neked magadnak nem tetszik, amit a visszahallgatás során hallasz, nagy a valószínűsége, hogy az embereknek sem tetszik igehirdetés közben. Vállald a felelősséget azért, amit és ahogyan mondasz.

A rossz szokások elkerülésének másik módja a prédikáció papírra vetése.

Már több mint húsz éve nem vázlatos jegyzetet viszek fel a szószekre, hanem teljesen leírom a prédikációimat. Ez a gyakorlat segít a gondolataim megfogalmazásában, az igazság kiszűrésében és a nyelv helyes használatában. Az ilyen kézirat csodálatos eszköz lehet az igehirdető kezében, és segít helyesen fogalmazni.

VIZUALITÁS

PüNKÖSDI körökben nem esik gyakran szó a vizualitásról; ugyanakkor néhány neves igehirdetőnk ez az aspektus sem hagyta hidegen.

Napjaink igehirdetőjének egyik csodálatos segédeszköze lehet a videokamera; segítségével visszanezheti magát, és korrigálhatja látható hibáit. Ide tarthat a figyelmet elvonó állandó mozgás, egy-egy olyan gesztikuláció, amely lámpaláz következményeként kezdődött, de zavaró szokássá alakult, vagy egy-egy olyan arckifejezés, amit mindenki lát, de senki sem tesz szóvá. Próbáld végignézni magad.

Kezdd el azokat az egyértelmű rossz szokásokat helyreigazítani, amelyek neked sem tetszenek az igehirdetés során. Ha túl sokat járkálsz, válaszd ki azokat a helyeket, ahol megveted a lábad. Állj egy helyben egy ideig. Ha van állandó kézmozgásod, összpontosíts az elhagyására.

Bölcs dolog, ha egyszerre csak egy dologra figyelsz, de abban huzamosabb ideig következetesen megvalósítod a változást. Ha több dologra akarsz figyelni egyszerre, annyira a technikai külsőségek lesznek a középpontban, hogy kimarad a lényeg.

Már hosszú ideje kísérem örömmel figyelemmel az igehirdetőket és tanulmányozom az igehirdetést; láttam már a legjobbak közül valót és a legrosszabbak közül valót is. Elmondhatom, hogy a legzavaróbb dolgokat a vizualitás területén tapasztaltam. Íme néhány rossz szokás, amellyel találkoztam:

- Állandó fel-alá rohangálás
- Fülcimpa húzogatója néhány percenként
- Nyakkendő megigazítása minden percben
- Kéz állandó ki- és behelyezése öltönyzsebbe

Az efféle jelenségek elvonják a hallgatóság figyelmét az üzenetről.

Az igehirdetésben előforduló egyértelmű vizuális hibák korrigálása után a figyelmet a pozitív testbeszédre, gesztikulációra kell fordítani. Válaszd ki azokat a drámai részeket, ahol a hatás a test és a kezek megfelelő használatával fokozható. Állj meg néha. Hadd segítsen a megjelenés is az üzenet kommunikálásában.

A drámai pillanatok megragadásakor azonban figyelj arra, hogy ne lépj túl személyiséged határain. Az igehirdetés minden részének saját személyiséged legjavát kell tükröznie Isten dicsőségére. Még ha a fejlődés érdekében tanulni is kell, érezd magad jól saját stílusodban, előadásmódodban.

A jobb igehirdetés érdekében tett minden erőfeszítés elé kell azonban helyezni azt, hogy a Szent Szellem irányíthassa képességeinket és felkészülésünket. A Szent Szellem nagyobb eredményt tud elérni azokon keresztül, akik hajlandók a tőlük telhető legjobbat adni. Ne hanyagoljuk el a részleteket az igehirdetésben. Tanulmányozzuk az igehirdetés minden oldalát. Ha arra törekszünk, hogy eme csodálatos elhívás technikai részleteit is elsajátítsuk, a Mesternek olyan eszköz lesz a kezében, amellyel hatékonyabban szólíthatja az elveszetteket megtérésre, a szenteket pedig hozzá Való közeledésre.

Charles T. Crabtree

az Assemblies of God
amerikai püNKÖSDI
felekezet elnökhelyettese
(Springfield, Missouri, USA).

Számos igehirdetővel előfordul az, hogy helyes nyelvismerttel rendelkezik, de egy idő után rossz szokásokat kezd kialakítani

Jézus Krisztus feltámadásának történelmi igazolása

Egy cinikus egyszer a következő megjegyzést tette munkatársainak: „Uraim, könnyen lehetne új vallást alapítani, amely a kereszténységgel vetekedhetne. Az alapítók csak meg kell halnia, majd feltámadnia a halálból!”

Vajon Jézus tényleg feltámadt a halálból? A Jézus feltámadásába vetett hit csupán ugrás a vaksötétbe, vagy pedig hihető állítás, ami megfelelő megbízható bizonyítékokon nyugszik?

ISMERI-E BÁRKI IS AZ IGAZSÁGOT?

Tételezzük fel, hogy nem ismered a választ, de hajlandó vagy utána járni. Elmész egy „világvallások” szemináriumra. Az első előadó egy fiatal hölgy, aki a kábítószer-függőség rabságából szabadult meg, és teljesen egészséges. Mindezt Jézusnak tulajdonítja: – Kértem, hogy jöjjön be az életembe, szabadítson meg, és megtette. Nagyon boldog vagyok.

A különféle vallások képviselői – moszlimok, buddhisták, hinduisták – mind elmondják, hogy vallásos hitük nagyon pozitív hatást gyakorolt rájuk; belső harmóniát és istentudatot hozott az életükbe.

Őket egy fiatal ember követi: – Csonka családban nőttem fel, az utóbbi években mélydepresszióban szenvedtem. Reggelikészítés közben véletlenül túl magasra dobtam egy tojást, így az a fejemen landolt. Azonnal valami melegség árasztotta el egész lényemet. Attól a pillanattól kezdve megváltoztam. Az egész életem megváltozott. Ugyanez fog megtörténni veled is, ha meleg tojást raksz a fejedre.

Kinek hiszel? Mindannyian saját szubjektív tapasztalatukat osztották meg.

Utoljára egy magabiztos egyetemista következik; bölcselkedő mosollyal szólal meg: – Örömmel hallom, hogy a vallás mindenkin segített, de nekem nincs semmiféle hit-mankóra szükségem ahhoz, hogy boldoguljak. Magamon kívül semmi másban nem hiszek, és nagyon boldog vagyok, hogy a babona távol áll tőlem. Hát, ti tudjá-

tok, hogy nektek szükségetek van-e valami transzcendens hitrendszerre vagy egy lágy tojásra, de nekem nincs. Elég erős vagyok ahhoz, hogy megálljak a saját lábamon, nem kell semmiféle gyöngy a kezembe, ima az ajkamra, kereszt a nyakamba vagy isten a szívembe.

Melyik bizonyosság az igazi? Létezik-e egyáltalán az Igazság? A tapasztalat nem mindig helytálló.

Képzeld csak el azt a személyt, aki ezt mondaná: – Nem hiszek a gravitációban. Tudok repülni. Majd fölmászna egy tízemeletes ház tetejére, és leugrana. Lefelé zuhantában még hangosan énekelne is: – Nézzétek! Repülök! Jól érzem magam. Nem létezik gravitáció. Csak néhány másodperc kell hozzá, hogy szubjektív véleménye erőteljesen belecsapódjon az objektív valóságba...

Honnan lehet megtudni, hogy amit érzel vajon a valóság-e?

HOGYAN BIZONYÍTHATÓ A VALÓSÁG?

Ha az ellenőrizni kívánt valóság megismételhető jelenség, akkor a választ tudományos módszerek adják. Például, felmehetsz a pisai ferdetorony tetejére, és életed hátralevő minden napján ledobhatsz egy-egy labdát, mindig ugyanazt

az eredményt fogod kapni. Leesik a földre. Ebből megállapíthatod, hogy létezik a gravitáció.

Mi a helyzet viszont az egyedi, megismételhetetlen jelenségekkel? Ezek érvényesítéséhez a történelmi módszert kell alkalmazni. Például, Abraham Lincoln létezése nem bizonyítható tudományos módszerekkel. Miért? Mert minden egyén különleges. Létezik, majd egyszer csak tovatűnik. Hogyan bizonyíthatjuk hát létezését? Szemtanúkkal. Mi történik, ha meghalnak a szemtanúk? A szemtanúk által hátrahagyott különféle dokumentumokra hagyatkozunk (íratok, rajzok, fényképek stb.).

Feltesszük a kérdést: – Vajon hitelesek-e ezek a vallomások? Abraham Lincoln esetében ma már senki nem él, aki szemtanúja lehetne. Létezését tehát dokumentumok alapján kell feltételeznünk – beleértve azokat a dokumentumokat, amelyeket ő maga hagyott hátra. Ha felbukkan egy revizionista, és így szól: – Nem, Lincoln nem volt elnök; ez csak kitaláció. Szívem mélyén tudom, nem volt ő elnök sohasem – valószínűleg bolondnak tartanánk az illetőt. Ugyanilyen véleményvel lennénk arról is, aki azt mondja: – Nos, én nem tudom, Lincoln létezett-e vagy sem. Még nem döntöttem el, viszont a vita mindkét oldalán vannak olyanok, akiknek hiszek, ha elég őszinték.

Nonszensz! – mondanád. A bolondság netovábbja, ha valaki olyan dolog felől hezitál, mely már egyértelműen bizonyosodott. Nem széles látókörre vall, hanem a látókör teljes hiányára.

Hogyan vizsgálhatjuk meg Jézus állításait? A történelmi módszer alkalmazásával. A tudományos módszerek csak arról tanúskodnak, hogy az ember megszületik, él és meghal. Ez előre megmondható. Mit kezdünk egy olyan ember állításaival, aki élt, meghalt, majd ismét életre kelt? Ugyanazt az elemzést használjuk, mint a történelem bármely más állítólagos eseményénél: megvizsgáljuk a szemtanúk

vallomásait és az esemény körülményeit. Átrágyuk magunkat a bizonyítékokon, ha pedig a tanúk már nem élnek, az általuk hátrahagyott dokumentumokat elemezzük.

VITATHATATLAN TÉNYEK JÉZUSSAL KAPCSOLATBAN

Mit tudhatunk a Názáreti Jézussal kapcsolatban? Először is azokat a történelmi tényezőket kell megnéznünk, amelyeket a témában járatos emberek – saját vallási hovatartozásuktól, hitüktől vagy annak hiányától függetlenül – egyöntetűleg elfogadnak.

1. Jézus élt. A keresztyén időszámítás szerinti I. évszázadban zsidónak született. Egyetlen komoly történész sem kérdőjelezi meg Jézus történelmi mivoltát. Fennáll a vita abban a kérdésben, hogy vajon tett-e csodát, tanításai saját szavai voltak-e vagy követői koholmánya, feltámadt-e a halottak közül és felment-e a mennybe. Abban viszont nincs vita, hogy valóban történelmi személy volt-e; valódi ember, aki valódi időkben élt.

Ez eleve megkülönbözteti Őt olyan személyektől, mint például Gulliver, a Mikulás vagy a Húsvéti Nyuszi.

Hugh Schonfield nemrégén megtámadta Jézus Krisztus feltámadásának történelmi tényét a „The Passover Plot” c. könyvében. De még ő is feltételezi Jézus személyes létezését.

Miért? Jézus létezését tanúsítja az Újszövetség, az apostolok tevékenysége, az Egyház hirtelen megjelenése, a zsidó és a római irodalom, valamint a civilizáció túlnyomó többségének megítélése.

Továbbá, Nélküle nem magyarázható a keresztyén hit kialakulása, mint ahogy az Iszlám elképzelhetetlen Mohamed nélkül, és a mormon vallás elképzelhetetlen Joseph Smith nélkül.

2. Keresztre feszítették Jeruzsálemben. Nincsenek olyan hiteles okok, amelyek vitatnák Jézus kortárs szemtanúinak az Újszövetségben feljegyzett tanúvallomásait, azaz, hogy a vallásos vezetők indítványára és Pilátus, a római kormányzó jóváhagyásával Jézust Jeruzsálemben keresztre feszítették.

A keresztre feszítés tagadásához egy hihető alternatívára lenne szükség Jézus halálával kapcsolatban. Soha senki nem indítványozott ilyesmit – az Egyház első évszázadaiban még a keresztyén hit ellenségei sem.

3. Halott volt. Nincs egyetértés abban, hogy Jézus vajon a kivégzésnek eme egyik legszörnyűbb nemétől, a keresztre feszítéstől halt-e meg. Követői azt mondták, hogy igen, mások – évszázadokkal később – azt mondták, hogy nem. Az viszont nem vita tárgya, hogy a kereszten való szenvedése azt eredményezte, hogy halottnak látszott.

4. Eltemették egy rendelkezésre álló sírba. A legkorábbi keresztyén dokumentumok úgy jegyzik fel, hogy Jézust levették a keresztről, követői előkészítették a temetésre, majd letették egy új sírba, amelyet a vallási vezetők által megbízott őrség lepecsételt és őrizett, mert attól féltek, hogy követői három napon be-

lül ellopják a testet (lásd Máté 27:57–66). Bár Schonfield szerint a sírt nem pecsételték le, és nem őrizték, nem vitatja annak a tényét, hogy mind Jézus ellenfelei, mind pártolói tudták, hol van eltemetve.

5. Követői Feltámadotként prédikáltak Róla. Évszázadok távlatából visszhangzik a bizsergető hír: Feltámadt! Jézus követői legalábbis ezt állították. De vajon igaz? Senki sem kérdőjelezi meg, hogy Jézus tanítványai így hirdették: feltámadt a halottak közül. Ott, a keresztre feszítés helyszínén, Jeruzsálemben, egészen a kezdetek kezdetétől fogva ezt prédikálták.

6. Vallási ellenfelei elszántan küzdöttek, hogy a feltámadás evangéliumát hiteltelenné tegyék. Az Újszövetség arról számol be, hogy ellenségei annyira elkeseredetten próbálták a feltámadásról szóló híradás ellenkezőjét bizonyítani, hogy még az öröket is megvesztegették, hogy azt mondják, a tanítványok lopták el a testet (Máté 28:11–15). Sokan nem tudják elképzelni, hogy vallási vezetők ilyen alávaló módon viselkedhetnek, ugyanakkor az tény, hogy a feltámadás ilyen való hiteltelenítése elhallgattathatta volna a korai keresztyéneket. Hogyan prédikálhat bárki is a feltámadott Krisztusról, ha bizonyítható, hogy Jézus halott? A vallási vezetés tekintélystruktúrája, megélhetése és vezetői szerepe forgott kockán. Ha Jézus valóban feltámadt, ők tévedtek és hitelük vesztik. Bőséges indítékuk volt a feltámadás ellenkezőjének bizonyítására, de vajon meg tudták ezt tenni?

7. Szörnyű üldözés támadt azok ellen, akik a feltámadt Jézus Krisztust hirdették. Az első keresztyén nemzedék ellenlábasainak ellenállása nem merült ki előadótermek bársonyszékeiben megtartott polgári vitaestekben. A feltámadás hírnökeit üldözőik megfélemlítették, súlyosan bántalmazták, bebörtönözték, sőt, akár meg is ölték. Miért ez a nagy gyűlölet? Ha Jézus holtteste rendelkezésre áll, miért üldöznének bárkit is, aki a feltámadásról prédikál? Elegendő lett volna a szónok elé kiállítani a holttestet, és jót nevetni az egészen.

Egyetlen komoly történész sem kérdőjelezi meg azt a tény, hogy a keresztyénség villámgyors ütemben terjedt el az I. évszázad görög-római világában. Autó, repülőgép, telefon, fax és modem nélkül is messzire elért az örömhír. A mai modern kommunikációs eszközök hiányában Jézus követői, miután szétszóródtak a különféle népek közé, már nem folytathatták üzenetük egyeztetését. Mégis az rendíthetetlenül következetes maradt – elszigetelt, távoli területeken is –: látták a Názáreti Jézust, miután feltámadt a halálból. Egyikük sem vonta vissza véleményét; sokat közülük megöltek vagy kimondhatatlan gyötrelmekkel megkínóztak, mert ragaszkodtak hozzá, hogy állításuk igenis igaz.

8. A test nem volt meg. Jézus teste eltűnt a sírból. Miért nem találta meg és adta elő senki? Az I. évszázadtól napjainkig soha senki nem állt azzal elő, hogy: – Itt van a Názáreti Jézus holtteste.

MI TÖRTÉNT?

Az elképzelések nagy halmazából végül hét lehetőség marad arra nézve, hogy miért tűnt el Jézus teste az emberi történelemből.

1. Jézus követői ellopták a testet. Ez volt a legelső teória, ami Jézus halottak közül való feltámadása ellen született (lásd Máté 28:13). Ehhez a nézethez el kell először vetnünk azt az újszövetségi állítást, miszerint a sírhelyet katonák őrizték, akiket Róma engedélyével a vallási vezetők állítottak oda, mert attól féltek, hogy a tanítványok a holttestet ellopva visszaélnék majd a helyzettel (lásd Máté 27:62–66). Egyetlen felfegyverzett őr is elegendő lett volna ahhoz, hogy Jézus követőinek eme levert csoportját eltántorítsa.

Mi volt az indíték? Miért akarták volna a tanítványok ellopni Jézus testét? Tisztes temetésben részesült, a tanítványok pedig nem tűnnek olyannyira elvetemültnek, hogy tisztelt barátjuk sírját megzavarják. Halála előtt néhány órával mindannyian elhagyták őt, elmenekültek. Mi okozta volna hirtelen felbátorodásukat és kétszínűségüket, ami a holttest eltüntetéséhez elengedhetetlen lett volna? Az az egyszerű tényállás, hogy lélektanilag sem voltak olyan állapotban, hogy egy ilyen csalást összehozzanak. A keresztre feszítés miatt minden összeomlott bennük, saját életüket féltették.

2. Jézus nem is halt meg a kereszten. Ezt „ájtulás-elméletnek” nevezik. Mohamed ezen az állásponton volt, ahogy a Koránban is olvashatjuk: „Bizonynal mi öltük meg a Messiást, Mária fiát, Allah apostolát, és nem ők ölték meg, nem feszítették keresztre.”

Ha Mohamednek igaza van, miért nem került elő Jézus teste a feltámadás cáfolására?

„The Passover Plot” c. művében a modernkori nem keresztyén tudós, Hugh J. Schonfield a következő elméletet állítja fel: „Jeruzsálemben vagyunk, éppen nap-

lemenete előtt. A Golgota-hegyen három függnek kereszteken. Kettő közülük, a két tolvaj, halott. A harmadik meg csak halottnak tűnik. Ez a Názáreti Jézus elkábított teste; azé az emberé, aki saját keresztre feszítését megtervezte; kieszelte, hogy altatószert adjanak neki, hogy így a halálhoz hasonló révületbe kerüljön.”

Az az érdekes, hogy mint a holt-tengeri tekercek első évszázadi judaizmusának kutatója, Schonfield tudja, az előtte eltelt száz évszázadban megfogalmazottaknál hihetőbb elméletet kell felállítania a feltámadás cáfolatához. Schonfield egy machiavellista Jézus képét tárja elénk, aki pszichikailag úgy manipulálja az eseményeket, hogy azok az Ézsaiás 53. fejezete és a 22. Zsoltár leírásainak megfeleljenek, és ezzel a pánikba esett zsidó hatóságokat és a római katonaságot a keresztre feszítésbe hajszolja. Az altatótól való kábulat terve kicsit fonákosan sül el, amikor az egyik katonára egy dárdát dő Jézus oldalába. Az „okos” tanítványoknak – például Arimátiái Józsefnek – le kellett volna venniük a keresztről eszméletlen állapotban, és megszőkíteni valahová messzire, miközben a „bolond” tanítványok (Péter és a többiek) a feltámadási csalással falaznak. De Jézus nem érthette meg a nyugdíjas kort. Schonfield azt állítja, hogy Jézus a sírban meghalt a dárda-ütötte seb miatt, csak addig élt, míg halálos ágyánál az „okos” tanítványok lelkére kötötte: – Menjete, mondjátok meg [bolond] tanítványaimnak, hogy feltámadtam. (lásd Máté 28:7)

Schonfield állítása számos logikai bukfcencet tartalmaz, beleértve azt a tényt, hogy kétezer év alatt ő áll elő elsőként ezzel az elmélettel. Olyan ez, mint ha valaki 1900 év elteltével azt mondaná: – Lincolnt nem is lötték le a Ford Színházban 1965-ben. Megrendezte a merényletet, hogy visszavonulhasson Dél-Franciaországba. Hát elég ábrándokat kergető ötlet, de eddig még

senki sem vetette fel. Ha elfogadjuk, azt is el kell fogadnunk vele együtt, hogy az újszövetségi tanúk elfogultak voltak. Ellenben az a tény, ha a saját feleségem látja, hogy egy autó áttér a mi sávkunkba, és frontálisan ütközik az autónkkal, még nem teszi őt hiteltelen tanúvá. Íme, az első keresztyén dokumentumok tanúbizonysága: Jézus azt mondta, meg fog halni. A vallási vezetők folyamatosan az alkalmat lesték, hogy elveszítsék. A katonák a kereszttövében azt mondták, halott (János 19:34). A haldoklását szemlélők azt mondták, hogy kilehelte utolsó leheletét (Lukács 23:46). A Cselekedetek könyvében feljegyzett igehirdetések halálának erőszakos mivoltát hangsúlyozták a gyilkolás (2:33), ölés (3:15) és gyilkosok (7:52) kifejezésekkel. Az egész Újszövetség arra a megállapított tényre épül, hogy Jézus meghalt a kereszten.

A Schonfieldhez hasonló, akik a modern köntösbe bújtatott, revizionista ájulás-teóriát pártolják, nem tudnak mit kezdeni azzal a ténnyel, hogy ha Jézus túlélte volna a keresztre feszítést, az akkor is teljesen legyengítette volna. De Jézus tanítványai úgy beszéltek róla, mint aki nem csak éppen él, hanem erőteljes.

Továbbá, ha Jézus részt vett volna egy ilyen csalásban, nem kellene a hétköznapi kultúrában őt tiszteletben tartani. Hogyan mondhatja valaki, hogy Ő jó tanító, ha lényé mélyén valójában hazug bolond?

Végül, ha nem a kereszten halt meg, hát mikor? Hol temették el? Miért nem került elő a teste sohasem? Hogyan magyarázható napjaink hatalmas tömege - olyan férfiak és nők sokasága, akik hajlandók az életüket is kockára tenni, nem csak tanításért (sokan voltak már, akik meghaltak volna olyanokért, akik etikai-erkölcsi dolgokat tanítottak), hanem azért is amit tett: azaz feltámadt a halálból?

3. A rómaiak vagy a vallási vezetők vitték el a testét. Mindkető, évszázadokkal ezelőtt keletkezett állítást könnyen cáfolhatjuk. Ha akár a rómaiak, akár a vallási vezetők vitték volna el a testet, abban a pillanatban előálltak volna vele, ahogy az apostolok elkezdtek Jézus feltámadását prédikálni. Semmi sem lett volna alkalmasabb egy feltámadásról szóló igehirdetés megcáfolására, mint maga a holttest.

4. Az asszonyok eltévesztették a sírt. Az a nézet az evangéliumok azon állításaira épít, melyek szerint asszonyok érkeztek a sírhoz Húsvét kora reggel. Angyal helyett valójában csak a kertésszel találkoztak, akiről azt hitték, mennyei lény. Amikor a kertész megpróbálta őket útba igazítani: – Nincs itt... –, tévesen azt hitték, hogy Jézus feltámadt, és elfutottak, hogy elmondják a hírt a többieknek. Ez az elmélet persze igen könnyen cáfolható, hiszen, ha az asszonyok nem a megfelelő sírhoz mentek, csak annyit kellett utána tenni, hogy valaki elmegy Jézus igazi sírjához; az adott körülmények között Jézus ellenfelei több mint valószínű, hogy ezt megtették volna.

5. Jézus teste elpárolgott. Néhány ember azt állítja, hogy az I. évszázadbeli zsidó sír hűvös kamrájában egy elképesztő kémiai reakció zajlott le Jézus holttestében. Elpárolgott! Ez lehet, hogy magyarázatot

adna a halotti lepel és kendő helyzetére (János 20:6–7), valamint arra, hogy később miért nem került elő a test, de arra nem, hogy Jézus követői miként mentek át olyan hatalmas személyes változáson, hogy tudniillik akik gyávák voltak, egyszer csak igen bátorrá lettek. Ezt a nézetet még nehezebb elhinni, mint a feltámadást, hiszen nem természetfeletti beavatkozásról, hanem egy olyan természeti jelenségről szól, amely soha senki mással nem ismétlődött meg. A természet avatkozott be, nem Isten. Ahhoz sem tud érdemben hozzászólni, hogy az Újszövetség azt írja, a sír szájáról a kő el lett gördítve. Ez a nézet arra sem ad választ, hogy Jézus követői miért ragaszkodtak állításukhoz, miszerint Ő személyesen megjelent nekik temetése után; beszélgetett és együtt evett velük, ők pedig meg is érinthették.

6. A tanítványok hallucináltak. Ez a nézet azt hirdeti, hogy Jézus állítólagos feltámadása utáni megjelenései csupán követői elméjében történtek meg, nem pedig valós időben és térben. Ugyanakkor a hallucináció egyének átélése, nem csoportoké. Ha pedig a feltámadás üzenete hallucinációra épül csupán, egyszerűen el kell menni Jézus sírjához, majd az mindenkit hamar jobb belátásra bír. Végül, mi magyarázza a hallucinációk hirtelen megszakadását 40 nap elteltével?

7. Jézus követői igazat állítottak: feltámadt. Miért hinne bárki is szavuknak?

HITELT ÉRDEMLŐ BIZONYÍTÉK

Temperamentumukat és képzettségüket tekintve Jézus tanítványai nem jöhettek volna számításba egy új vallás megalapításánál. Jézus idejében Izráelben élő egyszerű emberek tarka csoportjáról van szó. Marxszal és Leninnel ellentétben ők nem vetették bele magukat holmi intellektuális felderítő kalandba, hogy a társadalmi reformok kulcsát megleljék.

Mi történt? Lukács evangéliuma beszámol egy a feltámadás reggelén történt esetről, amikor Kleopás és egy másik tanítvány Emmaus felé tartott Jeruzsálemből. Szomorú, letört és meggyötört pár. A reménység már múlt idő számukra: „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt” – mondták (Lukács 24:21). Csalódtak Jézusban; kiábrándultak Belőle.

Nem voltak pedig hiszékenyek. Hallották már a hírt, hogy néhány ismerős asszony napfelkeltekor elment a sírhoz, és visszatérve azt mondták, Krisztus feltámadt. „De ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik” (Lukács 24:11). Még csak el sem mentek a sírhoz, hogy megnézzék, igaz-e a hír.

Két másik elment: Péter és János (János 20:1–9). A látással kapcsolatos három görög kifejezést használ az Ige velük összefüggésben: Az első egy felületes pillantás: „[János] elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta [blepó], hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be.” (4–5. vers). Futó pillantás a bizonyítékokra nem von maga után semmilyen következtetést. Péter másodikként „bement a sírba. Látta [theóréó], hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyöltve, egy másik helyen.”

(6–7. vers). Ez már nem egy általános pillantás, hanem tüzetesebb vizsgálódás. Ez sem von maga után messzemenő következtetést a bizonyítékokkal kapcsolatban. „Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott [horaó], és hitt” (8. vers). Ez a harmadik látás már eredményre vezetett.

János áttekintette a bizonyítékokat, és levonta a következtetéseit. Hogyan lehet, hogy a halotti leplek ilyen szépen összehajtván vannak odakészítve? Ha ellenségei lopták volna el Jézus testét, nem vesztegették volna az időt a ki- és összehajtással. Miért cipelték volna mezítelen hullát éjszaka? Ha a sírt megszenstelenítették, miért ne szenstelenítették volna meg a lepleket is? Ha pedig Jézus barátai lopták el a holttestet, miért? Tisztességes temetésben volt része. Vajon melyik barátja szenstelenítene meg a sírhelyét? Kinek lett volna bátorsága a nagy szomorúság közepette, hogy a leplecsételt, őrzött sírt kirabolja?

János már tudta, hogy csak egyetlen egy logikus válasz van. A tényekből arra a következtetésre jutott, hogy Jézus Krisztus feltámadt, noha még nem látta Őt, és nem is értette feltámadásának igei szükségességét (9. vers).

De még a sírnál látottaknál is jobb bizonyítékok álltak rendelkezésre a szemtanúknak: a feltámadt Úr megjelent nekik. „Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük” (Cselekedetek 1:3).

Követőinek élete gyökeresen megváltozott. Feltámadás nélkül hogyan magyarázhatjuk ezt a változást? Mi készíti őket arra, hogy kivétel nélkül mind vállalja az üldöztetést? Mi a magyarázat arra a tényre, hogy soha nem védekeztek erőszakkal és nem használtak erőszakot céljaik elérésére? Hogyan magyarázható ragaszkodásuk az erkölcsi tisztasághoz, ha lényük mélyén hazug csalók?

Az Egyház korai történelmét bemutató Cselekedetek könyve feljegyezi, hogy két tag

meghalt azért, mert nem a valóságot mondták arról, mennyit adtak (Cselekedetek 5). Ha ilyen kemény büntetés járt azért, amit legtöbbször csak kis hazugságnak mondanának, Isten nem sokkal inkább megbüntette volna azokat, akik igazán nagyot hazudnak a kitalált feltámadási történettel?

Kultúránk külön választja a személyes jellemet a nyilvános viselkedéstől; Jézus első követői ezt nem tették. Mesterük és saját szavahihetőségükre bízták üzenetüket és életüket.

Továbbá, pont Jeruzsálemben hirdették a feltámadást, nem valahol egy messzi kis eldugott faluban, ahol a naiv embereket könnyen becsaphatják. A város tele volt olyanokkal, akik saját szemükkel látták a keresztre feszítést, hallották a feltámadásról és a megjelenésekről szóló híreket, és tudták, hogy a holttest eltűnt. Jelentős veszélyt vállalva, pontosan ugyanabban a városban hirdették nagy bátorsággal, ahol Jézust kivégezték, mert magát Isten Fiának, a Messiásnak tartotta: „Azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten feltámasztotta” (Cselekedetek 2:23-24).

Mi magyarázza bátor meggyőződésüket? Tudták, mi az igazság. Jézus Krisztus a harmadik napon feltámadt a halálból, ahogy azt előre megmondta. Azt is tudták, hogy valójában kik a hazugok. Nem csak Jézus követői tudták, hogy feltámadt a halálból, hanem ellenfelei is. Sőt mi több, ellenfelei voltak az elsők, akik a feltámadásról empirikus tapasztalatokkal rendelkeztek, hiszen a sírőrök jelentéséből közvetlenül tájékozódtak.

Mihez kezdtek ezek az ellenfelek a saját katonáik által szolgáltatott információval? A Watergate ügynél is rosszabb elterelő hadműveletbe. „Azok pedig összegyűltek a vénekkal, és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, és így szóltak: 'Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt amíg mi aludtunk. És ha a helytartó meghallja

ezt, majd mi meggyőzzük, és kimentünk benneteket a bajból.' Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket” (Máté 28:12–15). Jézus ellenségeihez hasonlóan a te viselkedésed is a logika ellenébe fordulhat, ha gonoszságra vagy hajlamos. Az első emberek, akik nem hittek a feltámadásban, nem azért tették ezt, mert elméjük nem kapott kielégítő magyarázatot, hanem mert szívük sötét és lázadó volt.

A TE REAKCIÓD

Miért számít az, hogy mit hiszel?

Hadd emlékeztesselek, hogy a keresztyénység az egyedüli olyan hit, ahol az igazság nem csak az Alapító tanítására, hanem cselekedeteire is épül. A keresztyének nyíltan vallják: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust” (1 Korinthus 15:14-15).

Vannak, akik azt állítják, hogy Jézus nem támadt fel a halálból, de nagy erkölcsi tanító volt. Nem így van. Ha követői hazudtak róla, akkor elég siralmasan tanította az igazságot; ha pedig Ő is hazudott önmagáról, követésre sem méltó.

Ezt tanította: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (János 14:6). Honnan tudhatjuk, hogy igazat mond, azaz, hogy Ő az egyedüli út az Atyához? A halottak közül való feltámadása által. Ha nem támadt fel, szavaiban nincs nagyobb hatalom, mint bárki más földi halandóéban.

Racionális oldalról közelítve, ha mérlegre helyezük az összes bizonyítékot, Jézus Krisztus feltámadása az egyedüli kielégítő válasz, amit kapunk. Tapasztalati oldalról közelítve, a Szent Szellem erejében az életben folyamatosan jelenlévő Jézus Krisztus által születik meg az Istennel való igaz, szeretetteljes, örömteli személyes kapcsolat. A végkövetkeztetés tehát az, hogy a hit nem a vak-sötétbe történő ugrás. Megfelelő bizonyítékokon nyugszik.

A néhai William Sangster, a múlt évszázadban élő angol metodista prédikátor halála előtt két évvel súlyos izomsorvadásban kezdett szenvedni. Utolsó éveiben bátran viselte a szenvedést. A kór markában már nem tudott sem járni, sem beszélni, és ezt írta lányának húsvétkor: „Szörnyű érzés húsvét reggelén úgy felkelni, hogy nincs hangom felkiáltani: – Feltámadott! Viszont még szörnyűbb lenne, ha lenne hangom, de nem akarnék kiáltani!”

Én is kiabálni akarok. Remélem, te szintén. Jézus feltámadt a halálból!

Dr. George O. Wood

az Assemblies of God titkára
(Springfield, Missouri, USA).

És adott némelyeket pásztorokul...

Meglepő, hogy szellemi vezető ember viszonylatában a „pásztor” szó [poimén] csak egyszer fordul elő az Újszövetségben (Efézus 4:11). Manapság mégis mindenki ezt a megnevezést használja az evangélium szolgáira, főként egy-egy gyülekezet szellemi vezetőjére. Több okot is fellelhetünk annak magyarázatáért, hogy miért nem szerepel gyakrabban az Újszövetségben. Jelen szótanulmányunkban megvizsgáljuk ezek többségét.

1. A 'poimén' szó juhászt jelent. Bibliai időkben olyan gyakori volt ez a foglalkozás, hogy az I. században élő olvasók minden gond nélkül behallották a szó metaforikus, szellemi jelentését.

2. Az Ószövetségben Isten maga, az Újszövetségben pedig Jézus Krisztus kerül szellemi pásztorként bemutatásra. Jóformán mindaz, amit Őrölük, mint pásztorról olvasunk, mintaként szolgál az újszövetségi pásztor számára.

3. Igaz, hogy a 'pásztor' szó csak egyszer fordul elő, de számos újszövetségi szövegrészben találunk ehhez kapcsolódó kifejezéseket, gondolatokat a szellemi vezető kvalitásairól és munkájáról.

4. Újszövetség-tudósok egyetértenek abban, hogy a pásztor/felvigyázó/püspök [episkopos] és a vén/presbiter [presbyteros] kifejezések valójában szinonimák, és ezért felcserélhetők. Amit az egyikről olvasunk, vonatkoztathatjuk a másikra is. Az Újszövetség pedig sokat foglalkozik ez utóbbi két szóval.

ÓSZÖVETSÉGI HÁTTÉR

Az Ószövetségben gyakori szereplő a pásztor, Ábellel a sor élén (1 Mózes 4:2). Nem meglepő tehát, hogy az Ószövetség gyakran mutatja be Istent népe pásztoraként¹, a népet pedig Isten nyájaként². Isten nyájjal kapcsolatos tevékenységei között szerepel a menedékről való gondoskodás, itatás, etetés, vezetés, gondviselés, őrállás, megmentés, összegyűjtés, védelmezés, az eltévedtek visszahozása és a bárányok ölben vitele. Az így alkotott képből az derül ki, hogy népe létezésében és jómódjában teljes egészében Istenre van utalva.

A kiemelkedő ószövetségi pásztorok között – akik később Isten népének vezetői lettek, mint például Mózes (2 Mózes 2:15–3:1) és Ámósz (Ámósz 7:15) – különleges jelentősége van Dávidnak (Zsoltárok 78:70-72). Az eljövendő Pásztor-Messias Dávid leszármazottja lesz

(Ezékiel 34:23, 37:22,24). Újszövetségi időkben nem tartották sokra a pásztorokat. Ezért is meglepő, hogy az angyal Jézus születését az alantas pásztoroknak jelenti be (Lukács 2:8–11). Jézus, a megígért dávidi pásztor Betlehemben, Dávid városában született. Születése elbeszélésében Jézus burkoltan pásztorként is bemutatásra kerül. Máte a Mikeás 5:2-ből idézve azt mondja, hogy Ő az, „aki legeltetni fogja [poimainó; a poimén igei alakja] népemet, Izráelt” (Máté 2:6). A kifejezésnek néha kettős értelme volt, hiszen bibliai időkben bevett szokás volt az uralkodókat pásztorként ábrázolni.

A kettős jelentés Jézus Krisztus visszajövetelére vonatkozik. Jézussal kapcsolatban a 'poimainó' szó háromszor fordul elő a Jelenések könyvében. Paradox módon „a Bárány... legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz...” (7:17). „Vasvesszővel legeltet minden népet” (12:5; 19:15)³.

Az evangéliumokban Jézus a tökéletes pásztor, aki a pásztor nélkül való juhokat megszanja (Máté 9:36); utána megy az elveszettnek (Lukács 15:4); eléri azokat is, akik nem az ő aklában vannak (János 10:16); a bárányokat ismeri és nevükön hívja (3. vers); vezeti (3. vers); és életét leteszi értük (11., 15. és 17. vers). Ez utóbbi vonatkozásban ő a megvert pásztor (Máté 26:31; vö. Zakariás 13:7-tel). Amikor Önmagát Jópásztorként mutatja be (János 10:11,14), valószínűleg az Ezékiel 34:1–10-ben található hamis pásztorokkal állítja magát szembe.

Jézust a juhok Nagy [megas] pásztoraának (Zsidók 13:20), és az egyetlen Pásztornak

is nevezik (János 10:16; vö. Ezékiel 34:23-mal és 37:24-gyel). Péter Főpásztornak nevezi [archipoimén] (1 Péter 5:4). Mindez arra enged következtetni, hogy minden pásztor („szellemi juhász”) példaképe Jézus.

Egy szókatlan fogalomtársításban Péter lelkünk pásztorja és gondviselőjeként [episkopos] nevezi Jézust (1 Péter 2:25). Gondviselő-Pásztornak is fordíthatnánk. Az episkopos szót gyakran fordítják püspököknek, felvigyázónak; a védelem gondolata áll mögötte. Ennek a két fogalomnak különösen nagy jelentősége van a gyülekezeti vezetők életében, hiszen mind Pál, mind Péter kihangsúlyozta a szolgálat eme két aspektusát.

A PÁSZTOROK ÉS PÁL

A vezetői ajándékok között, melyeket a felemeltetett Krisztus a gyülekezetnek adott, pásztorokról és tanítókról [tous poimenas kai didaskalous] olvasunk (Efézus 4:11). A kérdésben kompetens tudósok is vitáznak azon, hogy vajon Pál két külön elhívásról beszél-e, vagy pedig inkább tanítópásztorról van szó. A pásztor egyik fő feladata a nyáj táplálása Isten Igéjének tanításán, magyarázatán keresztül. Ezért kell a presbiternek olyan embernek lennie, aki „tanításra alkalmas” [didaktikos] (1 Timóteus 3:2; 2 Timóteus 2:24). Ez a szó fordítható a következőkkel is: „képzett tanító”, „tanításban járatos, kompetens”.

Pál a három felcserélhető fogalmat – pásztor, vén és felvigyázó – együtt említi, amikor Milétozban az efézusai vénekhez szól. A Cselekedetek 20:17-ben véneknek nevezi őket. Arról is beszél nekik, hogy a Szent Szellem az általuk pásztorolt nyáj őrzőivé (felvigyázóivá) tette őket (28. vers). Arra figyelmezteti őket, hogy ők a nyáj őrzői. A teljesebb értelmezés ugyanakkor az, hogy ők „maguk és a nyáj őrzői”. A nyáj állapota a pásztor állapotától függ.

A PÁSZTOROK ÉS PÉTER

Jézus beszélgetése Péterrel, amiről a János 21:15–17-ben olvasunk, részlete-

sebb elemzést érdemelne, de most csupán a témához szorosan kapcsolódó vonatkozásokat vizsgáljuk. Két dolgot parancsol Jézus Péternek: legeltesse [boskó] (15. és 17. vers) és őrizze [poimainó] (16. vers) a nyáját. Úgy tűnik, hogy Jézus a szellemi juhász egyik konkrét feladatának (legeltetés) említése után a nyáj szükségéi betöltésének átfogóbb képét tárja elénk. A gondviselés tárgyát az Úr bárányaiként [arnia] (15. vers), valamint az Úr juháiként [probata] (16–17. vers) nevezi meg. Nem gondolom, hogy Jézus azt várná akár Pétertől, akár tőlünk, hogy alapvető különbséget tegyünk bárányai és juhái között. Inkább irodalmi, stílusbeli okok állhatnak a háttérben.⁴

Bizonyára eszébe jutott Péternek ez a beszélgetés, amikor „a közöttük levő presbitereknek” azt üzeni, hogy önkéntesen, készségesen, ne nyereségvágyból, és uralkodva „legeltessék az Isten... nyáját” (1 Péter 5:1–3). A legjobb kéziratok közül néhány a 2. versben még hozzáteszi az 'episkopountes' episkopos-ból képzett határozói igenevet, azaz „felügyeletet gyakorolva” vagy „őrzőként szolgálva”. Júdás a nem Isten szerint való vezetőkről azt mondja, hogy „magukat hizlalják [poimainó]” (12–13. vers), és Isten ítélete fog bekövetkezni rajtuk. Péter a Főpásztort mutatja be, aki megjutalmazza majd hűséges segédpásztorait (1 Péter 5:4).

ZÁRÓ GONDOLATOK

A pásztori szolgálatot betöltők jól teszik, ha nem felejtkeznek meg arról, hogy a nyáj Istené (Cselekedetek 20:28), és hogy Jézus a nyájára, mint bárányaira és juhaira tekint (János 21:15–17). A segédpásztorok Úr iránti szeretete abban nyilvánul meg, ha az Ő nyájára gondot viselnek.

Amit Isten elvár a vezetőktől, Ő maga már bemutatta az Igében. Hát lehetne-e annál nemesebb példa a pásztorok előtt, mint amit maga a Főpásztor mutatott be az Ó- és Újszövetségben?

Anthony D. Palma (ThD)
az Assemblies of God
amerikai pünkösdi felekezet
egyik veterán oktatója;
Springfieldben él
(Missouri, USA)

JEGYZETEK

1. 1 Mózes 48:15; 49:24; Zsoltárok 23:1; 80:1; Ezékiel 34:11–12
2. Zsoltárok 28:9; 74:1; 77:20; 78:52–53; 79:13; 95:7; 100:3;
Ézsaiás 40:11; 49:9; Jeremiás 13:17; 23:2–3; 50:19;
Ezékiel 34:31; Mikeás 7:14; Zakariás 10:3
3. Ez utóbbi állítás a győztesekre is vonatkozik
(Jelenések 2:26–27)
4. Ez vonatkozhat a két ige, „legeltet” és „őriz” használatára és a „szeretni” ige két szinonimájára [agapaó; phileó] is.

PADHOZ SZEGEZVE

Három dolog, ami miatt a hallgatók kivárnák a prédikáció végét

Az idealista
énem azt
szeretné
mondani,
hogy
bármilyen
módon is
közöljük
Isten Igéjét,
az gyümölcsöt
terem.
Az
igehirdetésnek
viszont
van isteni
és emberi
tényezője is;
az emberi
tényező
egyik
legmeghatározóbb
része pedig
a hang

Mi ragadja meg a hallgatóság figyelmét egy igehirdetésben? Mitől lesz a prédikáció nem csak igaz, biblikus, hanem érdekesítő is?

Az embereket érdekli, ha hús-bavágó szükségéről beszélünk. De mi a helyzet azokkal az alapvető tanításokkal, amelyek a keresztyén hit elmélyítéséhez szükségesek, de nem bűnhődésről vagy emberi ambícióról szólnak? Hogyan köthetjük le a hallgatókat függetlenül attól, mi a téma? Miután a „Preaching Today” honlap szerkesztéséhez végighallgattam több száz – lehet, hogy inkább több ezer – igehirdetést, úgy gondolom, tudom, hogyan lehet a hallgatóság figyelmét lekötöni.

A hangfelvétel végighallgatása a prédikáció tűzpróbája. A hangfelvételen elővessz a megnyerő arckifejezésekkel, testbeszéddel, gesztikulációval, az emberek tetszésnyilvánításával és Istennek az összejövetelen való jelenlétével szerzett előny. A hangrögzített prédikációk egészen lecsupaszítják az igehirdetőt, míg csak a hangja és a szavai maradnak. Élőben sok olyan igehirdetést hallottam már, amelyről azt gondoltam: első osztályú, de amikor visszahallgattam, nem érintett meg egyáltalán. Az tud élőben igazán prédikálni, aki a hangfelvételen is leköti hallgatói figyelmét.

A hangfelvételen is a dinamika ragadja magát a hallgatókat. Három fajta dinamikát különböztetek meg a prédikációkban. Az igehirdető akkor tudja hallgatói figyelmét hatékonyan megragadni, és így Isten Igéjének üzenetét sikeresen átadni, ha a három közül legalább egyikkel rendelkezik.

ÉRZELMI DINAMIKA

Csak nagy nehezen tudom kikapcsolni annak a prédikátornak a hangfelvételét, aki teljes szívéből szól. A szenvedély számos „prédikációs bűnön” felülkerekedik. (A szenvedély természetesen riadót is fújhat. De csak azért, mert a manipulálók és tévtanítók visszaélnék az érzelmekkel, az etikus igehirdetőnek nem kell kerülnie használatát. Inkább ellenkezőleg.)

Az érzelmi dinamizmus az előadó és a hallgató érzéseiből épül fel, amikor létrejön a szív-szív kapcsolat. Tapasztaltam alapján ez az alábbi forrásokból származhat:

- Az igehirdető szívében keresztyén értékek lüktetnek: hit; Isten és ember szeretete; szenvedély a szentségben; rajongás a gyülekezet, az elveszettek és Isten Királysága iránt. Röviden úgy foglalhatnánk össze, hogy telve van Szent Szellemmel.

- Az igehirdető fontos témáról beszél, ő maga is meg van győződve róla, hogy mondanivalója fontos, és a hallgatóságot is meg tudja erről győzni. Minél komolyabbak a prédikáció következményei, annál nagyobb az érzelmi töltet.

- Az igehirdető az érzéseit helyes, érett módon fejezi ki. Kimutatott érzelmei a gyülekezet érzelmi termosztátjaként működnek. Ugyanakkor a gyülekezetnek éreznie kell, hogy kontrollálni is tudja azokat. Máskülönben kényelmetlen lesz számukra, és azt fogják hinni, hogy nem nekik, hanem inkább a pásztornak van szüksége segítségre. Természetesen az igehirdető érzelmeinek hitelesnek is kell lennie.

• Az igehirdető közvetlenül az akaratot szólítja meg. „Ma arra invitálok benneteket, hogy forrásaitokkal segítsétek a szükségben lévőket.” Tűzbe hozza a gyülekezetet, amikor arra kérjük az embereket, hogy változzanak, mert a változás gondolata egyszerre okoz traumát és izgalmat. A hallgatóság felé intézett kihívás magát az igehirdetőt is lelkesíti, mert a valamirevaló szolgálattevők tudják, mi a tét.

• A prédikáció a szeretet, reménység, irgalom, állhatatosság, bátorság, az akadályok legyőzése és a hit inspiráló történeteit osztja meg. Nem szabad a történetekkel könnyelműen dobálóznunk. Ha viszont a sztori jól illik gondolatainkhoz, textusunkhoz és az egész prédikációhoz, legyünk bátrak felhasználni.

INTELLEKTUÁLIS DINAMIKA

Vannak olyan igehirdetők, akik igen érdekes gondolatokat osztanak meg, én pedig egyszerűen tudni akarom, mi a véleményük. Prédikációikban a gondolatok úgy döngöcsélnek, mint virágorzás idején a méhecskék.

Az intellektuális dinamika a fejlődő értelem és a Szent Szellem vezetése alatt történő hosszú igei elmélkedés természetes velejárója. Néhány önfegyelemmel és felkészüléssel kapcsolatos lépés, amely a prédikáció intellektuális dinamikáját növelheti:

• Keress igazságot és értelmet életed minden napján. Tegyé fel őszinte kérdéseket, keresd rájuk a választ, írd le gondolataidat, de ne csak az adott igehirdetéshez.

• Kelts érdeklődést. Vannak prédikátorok, akik kerülnek a feszültséget vagy a kérdéseket.

• Vigyázz a szélsőségekre. Két gödörbe csúszhatunk bele: vagy fehérré-feketévé téve túlegyszerűsítjük a dolgokat; vagy túlhangsúlyozzuk bonyolult szerkezetüket, és csak ritkán vonunk le egyértelmű, világos következtetéseket.

• Akkor szabadul fel intellektuális dinamika, ha mindkét oldalt megragadjuk, és ugyanolyan figyelmet szentelünk az ambiguitásnak, mint a meggyőződésnek. Amikor prédikációdat írod, keresd a konfliktust és a kontrasztot, mint egy regényíró. Nem lesz nehéz, mert a világ legnagyobb csatáit az igazság hadszínterén vívják. Hit a kétely ellen. Isten Sátán ellen. Jó a rossz ellen. A kedvességről szóló prédikáció alatt az emberek valószínűleg csak addig alszanak, míg nem állítjuk azt a hanyag, önző szív mellé összehasonlítóképpen.

• Legyél kreatív. A képzeteknek szánt elemek beindítják az elme rakétáit. A megértés a képek és metaforák birodalmában kelnek igazán életre. Nem kell viszont ehhez Mensa-szintű lángelmének lenni. Kérd a Teremtő tanácsát, hogyan lehet úgy bemutatni a prédikáció részleteit, ahogy még talán sohasem hallottad.

• Igetanulmányozás és igehirdetésre való felkészülés során lassan, imádkozva olvasd a Szentírást. Végy figyelembe mindent a szövegben. Tegyé fel kérdéseket. Utazás, tornázás, álmodozás közben az Ige jelentésén, vonatkozásain elmélkedj.

• Ha Isten jó humorérzéssel áldott meg, használd (értelmesen és célirányosan), mert abban is dinamika rejlik.

• Ragaszkodj a fontos dolgokhoz. Azok az igehirdetők, akiket mindenki hallgatni akar, az okos ügyvezetőre hasonlítanak, aki üzleti döntéseinek kirakódarabjait mindig cége küldetésének nagy képébe illeszti bele. Olvasás és Istennel, emberekkel való beszélgetés által tudja meg a prédikátor, mi az igazán fontos, mi jelent sokat a hallgatóknak, mi jelent sokat Istennek.

VOKÁLIS DINAMIKA

Az idealista énem azt szeretné mondani, hogy bármilyen módon is közöljük Isten Igéjét, az gyümölcsöt terem. Az igehirdetésnek viszont van isteni és emberi tényezője is; az emberi tényező egyik legmeghatározóbb része pedig a hang.

Az tud előben igazán prédikálni, aki a hangfelvételen is leköti hallgatói figyelmét

Csak nagy nehezen tudom kikapcsolni annak a prédikátornak a hangfelvételt, aki teljes szívéből szól

A prédikáció a szeretet, reménység, irgalom, állhatatosság, bátorság, az akadályok legyőzése és a hit inspiráló történeteit osztja meg

Azok az igehirdetők, akiket mindenki hallgatni akar, az okos ügyvezetőre hasonlítanak, aki üzleti döntéseinek kirakódarabjait mindig cége küldetésének nagy képébe illeszti bele

Felejtsd most el, hogy hangod magas-e vagy mély, erős vagy gyenge, párbeszédes vagy előadói stílusban beszélsz-e. Az igehirdető hangjában nem a szépség a fontos, hanem a vitalitás. Akadnak olyan prédikátorok, akiknek felfakadó érzelmi és gondolati dinamikája és a hangja között mély szakadék tátong, így csiszolniuk kell vokális dinamikájukat.

A vokális dinamikát az alábbi tényezők befolyásolhatják:

Cél a vigasztalás

Ha a hallgatóságot megnyugtatni szeretnéd, fennáll a veszélye, hogy elveszíted őket. Ismerek egy prédikátort, akinek dinamikus ötletei vannak, de nagyon bensőséges hangon beszél mindvégig. Prédikációi így nem fejtik ki a kellő hatást, mert, amikor megnyugtatni akarunk, mérsékeljük a hangerőt, a szóképzésben lekerekítjük az élesebb hangokat – más szóval elhagyunk mindent, ami dinamikát adhat hangunknak.

Gyakran hallok olyan igehirdetőket, akik az összegzés során ugyanígy visszavesznek a gázból, még akkor is, ha nem vigasztalnak. Már be akarják fejezni a prédikációt, és talán akaratlanul is leeresztenek.

A tanulság: gyengéd hangnemet a változatosság kedvéért és csak rövid időre használj.

A vokális dinamika kiaknázatlan tartalékai

Hangerő. Még ha van is hangtechnika, igehirdetés közben hangosabban kell beszélnünk, mint egy hagyományos párbeszédes helyzetben. Számomra többet mond, ha ezt úgy fogalmazom meg, hogy nem hangosan beszélek, hanem a hangomat kiterjesztem egészen a terem hátsó soraiban ülőkig.

Hangszín. Mindannyian dallamosan beszélünk; hangszínünk felemelkedik és leszáll. Hasonlítsd össze hangodat a dinamikus szónokok hangjával!

Sebesség. A gyors autókhoz hasonlóan, a beszéd gyorsasága is izgalmas és dinamikus. A sebességben még egy kicsi

változás is csodákra képes. Minél idősebbek vagyunk, annál inkább rá kell magunkat kényszerítenünk a tempó életben tartására.

Hangsúlyos szóképzés. Egyes hangok hangsúlyozása más hangok ellenében a dinamikus beszéd egyik kevésbé használt titka. A hangot hangerővel, hangszínnel, előtte vagy utána tartott szünettel vagy artikulációval lehet hangsúlyossá tenni.

A fentiek kombinációi. Például a sebes beszédbe beszúrt rövid szünet, ha csínján bánunk vele, akár az igehirdetés legnagyobb töltéssel rendelkező pillanata is lehet.

Formaságok, külsőségek

A komoly hangszínt megütni próbáló igehirdetők hangja gyakran elveszti életes jellegét. Merevvé válnak. Amikor előadói hangunkat vesszük elő, az ugyanúgy a mi saját hangunk – egy másik szinten való megnyilvánulása –, nem pedig valaki más hangja.

Nemrégem hazafelé tartottam, és egy prédikációt hallgattam kazettáról, ami mélyen megérintette szívemet és elmémet egyaránt. Nem ért még véget, amikor beálltam az autóval a házunk elé, így üresbe tettem a sebességváltót, és tovább hallgattam. Könnyek gördültek le az arcomon. Amikor az igehirdető befejezte, leállítottam az autót, és ott ültem gondolataimba és imámba mélyedve. Olyan dinamika volt az üzenetben, amely elől nem volt menekvésem, a Szent Szellem és az Ige így hozott változást életembe, hogy jobban hasonlítssak Krisztushoz.

Craig Brian Larson

a Christianity Today International szervezet igehirdetési gyűjteményének – „Preaching Today.com” és „Preaching Today Audio” – szerkesztője, valamint a Lake Shore Church (Assemblies of God) gyülekezet pásztorja (Chicago, Illinois, USA).

A „Preaching That Connects” c. könyv társszerzője (Zondervan, 1994).

Gary B. McGee

Nyelvek nemei - bibliai bizonyítékok

CHARLES PARHAM

ébredési öröksége

A Kansas állambeli Topekában, A Stone-ház plüss berendezései között 1901. január 1-jén indult útjára a XX. évszázad első pünkösdi ébredése. Korunk legdinamikusabb evangélizációs-missziós folyama kezdett hömpölyögni az ébredés eredményeként.

Az elegáns környezet nem jelentett sokat a 27 éves Charles F. Parham által három hónappal azelőtt ebben a bérlemben indított Bétel Bibliaiskola 40 diákjának. Meggyőződésük szerint Isten az „utolsó napok” misszionáriusainak hívta el őket, és a Szent Szellem megígért „késői eső” kitöltetéseért (Jóel 2:23,28,29) imádkoztak, hogy azzal a szellemi erővel ruháztassanak fel, amely az egyre terjeszkedő ősegyházra volt jellemző.

A várakozások eme nagyon felfokozott légkörében újév napján Agnes N. Ozman volt az első, aki a Szellembe való bemelegítés jelét megkapta: a nyelveken szólást. „Így a küzdő egyház ismét bemelegítheti Szent Szellembe” – elmélkedik Parham. Az utolsó idők nagy ébredése elkezdődik, az aratók serege készen áll az aratásra, a felhőkön át pedig hamarosan „...maga az Úr fog alá szállni a mennyből...” (1 Thesszalónika 4:16). Hogyan lendítette fel ily hathatósan ez az ismeretlen Kansas állambeli prédikátor az apostoli erő helyreállítását az Egyházban?

APOSTOLI ERŐ KELL

1873. június 4.-én az Iowa állambeli Muscatine városkában, William és Ann Parham családjába harmadik fiúként megszületett Charles Fox Parham. 1878-ban a szobafestő és hámkészítő William ekhós szekerre ültette családját, és délen, Kansasban telepedett le. Pénzét bölcslet mezőgazdaságba fektetve családjának kényelmes megélhetést biztosított az Anness közelében fekvő 65 hektáros farmon. A fiatal Charles viszont nem örvendett jó egészségi állapotnak; a csecsemőkori agyvelőgyulladásól a galandféregig sokféle kórban szenvedett. Még rosszabbra fordult a helyzet, amikor 9 éves korában reumás lázat kapott, ami legyengítette a szívét és hosszú tehetetlen időszakokat eredményezett ifjú életében. Egyszer majdnem meg is ölte a visszaesés.

ELHÍVÁS SZOLGÁLATRA

Noha a Parham család nem volt hitvalló keresztyén, az édesanya istenes áhítatra nevelte gyermekeit. Charles 1886-ban tért meg, amikor egy helybéli kongregacionalista gyülekezet evangélizációján részt vett – igazi „damaszkuszi úti” átélés volt ez számára. Röviddel ezután Parham egy metodista gyülekezetbe kezdett járni, ahol gyermekekkel foglalkozott.

15 évesen saját ébredési alkalmakat kezdett tartani. A szolgálatra való jobb felkészülés érdekében 1890-ben beiratkozott a winfieldi Southwest Kansas College-ba.

Diákéveiben Parham eltávolodott Istentől, és úgy döntött: orvos lesz. A reumás lázzal vívott újabb küzdelem után

viszont újra odaszánta magát a szolgálatra. Az evangélizációs munkához visszatérve a Metodista Episzkopális Egyház Délnyugat-Kansasi Kerületétől kapott szolgálattelvői igazolványt. Húszévesen ideiglenesen kinevezték Lawrence város közelében az Eudora Metodista Gyülekezet igehirdetőjévé.

Az emberek között végzett sikeres szolgálata ellenére Parham metodista feletteseivel való kapcsolata feszültté vált. A felekezetihez való bizonytalan hozzáállása nem hatott pozitívan rájuk. De ennél még komolyabb ok volt az, hogy Parham Wesley szentségteológiáját követte, melynek része volt a megszentelődés krízisélménye is, és emiatt bajkeverőként tekintettek rá. A szentségmozgalom hirdetői azt tanították, hogy megtérés után a híveknek a „második áldásra” is szükségük van ahhoz, hogy az ádami természetet szívükből kiirtsák. A metodista vezetők szemében ez súrolta a tévtanítás határát.

FÜGGETLEN SZOLGÁLAT

1895-ben, a Délnyugat-Kansasi Körzet éves konferenciáján visszaadta igehirdetői igazolványát, és „örökre felhagyott a felekezetiiséggel”. Azt állította a metodizmusról, hogy szellemi csődbe jutott, ezért neki inkább „az egész világra kiterjedő egyházkerülete van”, amely szabad a „pásztorlás börtönétől, és tele van színházba járó, kártyás, italozó, divatozó, megtéretlen metodistákkal”. Igaz, hogy a felekezeti köteleitől való szabadságban Parham megtalálta, amire vágyott, de mindez új problémákat, nehézségeket és bizonytalanságot eredményezett. Ennek ellenére bizonyos mértékű sikert könyvelhetett el.

Nem telt el hosszú idő, maga alá temette kimerítő prédikációs időbeosztása,

és ismét valamiféle szívnyavalya vett erőt rajta, ami lehetséges, hogy a reumás láz szövődménye volt. 1896-ban feleségül vette a buzgó kvéker családból származó Sarah Thistlethwaite-et. Fiuk született, aki halálosan megbetegedett. Istenhez könyörgött mindkettejük gyógyulásért, és így teljes

felépülésüknek lehetett átélője. Szolgálatának szerves része lett a betegek gyógyulásáért való imádkozás, és kortársaihoz hasonló hozzáállást tanúsított az orvosok iránt: „[A Biblia] mélységesen hallgat a tabletták és porok szolgálatáról.”

Az egyre fokozódó elismertség miatt 1898-ban Parham elköltözött a Kansas állambeli Topekába, és ide helyezte szolgálati bázisát is. Itt alapította meg a Bétel Gyógyotthont, és szolgálatát kibővítette a prostituáltak, hajléktalanok, árvák felé való misszióval, munkaközvetítő irodával, majd egy bibliaiskolával. A missziómunka

kiegészítésképpen kiadott egy szentségmagazint Apostoli Hit címmel.

TÜZKERESZTSÉG

Ekkorra tanításában már benne volt a természetfeletti gyógyulás, a megszentelődés kríziselmélete, és a Krisztus küszöbön álló visszatérésébe vetett erőteljes hit. Most valami más ragadta meg a figyelmét: a Szent Szellembe való bemelegítés.

A XIX. századvégi szentségmozgalom fő irányzatához tartozók a megszentelődést tartották a Szellembe való bemelegítésnek, ami szentség és erővel való felruháztatás által a keresztyén élet egy magasabb fokára vezet el. Ugyanakkor viszont, a szentségmozgalom egyik radikálisabb irányzatát képviselő Benjamin Hardin Irwin

„tűzkeresztség” tanításában ez a kegyelem harmadik átélése volt. Kritikusai a „harmadik áldás tévtanításának” nevezték. Irwin szerint – majd Parham szerint is, aki ezt az irányzatot tette magáévá – a megszentelődés megtisztította a hívő edényt, hogy a Mester használhassa (2 Timóteus 2:21), és csak

ezután tölthette meg a Szellem jelenléte, ereje. Ez a következő dilemmát vetette fel: Hogyan lehet megkülönböztetni a szellemkeresztség bizonyítékát a megszentelődés gyümölcsetől?

Nagyszerű retorikai készsége és szolgálata topekai növekedése ellenére Parham próbálkozásai többnyire kudarcba fulladtak az 1900-as évig, és emiatt igencsak elkeseredett. Friss látásra volt szüksége; így jutott el Shilohba (Maine, USA), a „Szent Szellem és mi” bibliaiskolába.

A KÉSŐI ESŐ EVANGÉLIUMA

Az amerikai Polgárháború után a keresztyének egy kicsiny, de egyre növekvő csoportja kezdte vallani a bibliai próféciaák értelmezésének premillenista korszakelméletét. Szerintük a világ Krisztus szentjeiért való visszajövele előtt egyre csak gonoszabb lesz (1 Thesszalonika 4:16–17). Az évszázad végének közeledte, a világhatalmak fokozódó fegyverkezési versenye, a növekvő politikai és katonai feszültségek („háborúk és háborúk hírei”) és a zsidók Palesztinában való letelepedésének cionista felhívása sokakban azt az álláspontot váltotta ki, hogy Krisztus 1900 körül visszajön. A megtérések lassú üteme miatti egyre fokozódó aggodalmak között a világmissziós folyamatokat figyelők azon tűnődtek, hogyan lehetne a Nagy küldetést a hátralévő néhány év alatt teljesíteni.

RADIKÁLIS STRATÉGIA

A missziós mozgalmakhoz tartozó radikális evangéliumi keresztyének azt állították, hogy a Máté 10:5–10 és Márk 16:17–18 alapján az evangélium hirdetését természetfeletti „jeleknek és csodáknak” (Cselekedetek 5:12) kell követnie. Az emberi történelem sebe-

sen közelgő végkifejlete miatt kizárólag a Szellem erejének hatalmas közbeavatkozása biztosíthatja, hogy minden nép és törzs időben meghallja az örömhírt (Máté 24:14).

Az erőevangélizálás hirdetői közé tartoztak: A. J. Gordon, a napjainkban Gordon-Conwell Teológiaiaként ismert intézmény alapítója; John Alexander Dowie gyógyító evan-

gélita, az utópisztikus Sion városának (később Sion) alapítója Illinois államban; A. B. Simpson, a Christian and Missionary Alliance elnöke; és Frank W. Sandford, a „Szent Szellem és mi” bibliaiskola alapítója Maine államban. Topekában 1900 júniusában Sandford igehirdetése mélyen felkavarta Parhamot.

Még júniusban elindult egy 12 hétig tartó körútra, hogy úton Maine felé ellátogasson Chicago, Cleveland és Nyack (New York állam) „szentség-fellegváraiba”. Maine-be érkezve ismét meghallgatta Sandford tanítását a Szent Szellem erejével felruházó szellemi bemelegítésről.

Parham Sandfordnál viszont még tovább ment, és elkezdte azt látni maga előtt, hogy a Szent Szellem a keresztyéneknek hitükért nyelvismeretet kezd adományozni („misszionárius nyelvek”). Még

jóval Sandford Topekába érkezése előtt, 1900 áprilisában az Apostoli Hit hasábjain Parham arról tájékoztatta olvasóit, hogy a Bételben lakó „Hamaker testvér és testvérnő addig munkálkodik Jézusért, míg Ő egy pogány nyelv [ismeretét] nekik ajándékozza majd, és utána elmennek a misszióba”.

Parham Szent Szellem keresztség teológiájának fejlődése eredményeként azt a következtetést vonta le, hogy akik ebben részesülnek, az utolsó idők különleges, a világ evangélizálásához természetfeletti erővel rendelkező „elit misszionárius csapatát” alkotják majd. A „misszionárius nyelvek” nem csak a pünkösdi bemerítkezés bizonyítékának kérdését oldják meg, hanem a misszionáriusokat azonnal felkészítik, és nem kell hónapokat vagy akár éveket nyelvtanulással tölteniük, mielőtt szolgálati helyükön igét hirdethetnének. Hiszen Jézus maga mondta: „Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: ...új nyelveken szólnak” (Márk 16:17). Parham visszaemlékezése szerint először Shiloh-ban hallott nyelveken szólást, amikor több órányi közbenjárás után a diákok az imatoronyból lejöttek. Sandford számára a nyelveken szólás csupán az ébredést kísérő újabb eseti megnyilvánulás volt.

Már nem sokkal azelőtt is előfordult, hogy valaki hirtelen egy másik beszélt nyelven tudott prédikálni. 1881-ben egy Indiában szolgáló misszionárius hölgy, C. M. Reade arról számolt be, hogy a Szent Szellem megadta neki a „hindi nyelven való beszéd ajándékát”, hogy tolmács nélkül prédikálhasson. Hasonló jelentés érkezett

Jonathan Goforth-tól, a Kínában szolgáló híres kanadai református misszionáriustól, valamint egy Japánban szolgáló anglikán igehirdetőtől, W. P. Buncombe-től. Ugyanakkor kétséges, hogy Parham halott volna ezekről.

Másoknak csak kudarcaik voltak. Nem tudjuk pontosan, hogy hallott-e ezekről a meddő próbálkozásokról, de egy ifjú missouri hölgy, Jennie Glassey bizonyossága igen mély benyomást gyakorolt rá. Az Apostoli Hit 1899. májusi kiadásában egy rövid kivonatot közöl az esetről. A történet szerint „1895-ben, a Szent Szellem [jelenlété]ben egy este egy afrikai nyelvjárást kapott, és mind a mai napig normál állapotában is tud azon a nyelven olvasni, írni, fordítani és énekelni. Sok százan tanúi ennek, mind szentek, mind bűnösök, akik hallották, hogyan használja nyelvtudását. Liverpoolban és Jeruzsálemben is próbára tették.

Szent, odaszánt asszonyként kereszttyén átélése a Szent Szellem jelenlétéből fakad.”

ÉBREDÉS TOPEKÁBAN

1900 októberére, a Bétel Bibliaiskola megnyitására a „késői eső evangéliuma” már megfogalmazódott: a „misszionárius nyelv” a Szent Szellembe való bemerítkezés elengedhetetlen bizonyítéka, az „utolsó idők” kitöltetésének egyik „jele”, amely nyelvi képességekkel ruház fel.

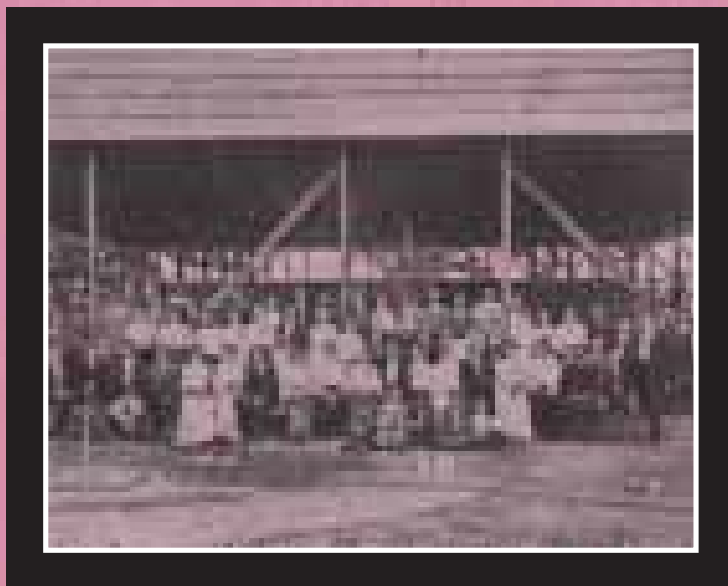
1900 őszén, miután diákjaival átvette a megtérésről, hit általi megigazulásról, megszentelődésről és gyógyulásról szóló tanulmányokat, a Szent Szellembe való bemerítésről tanított nekik. December végére felkészültek, hogy a Cselekedetek

könyve 2. fejezetét új módon éljék át. Azt állította, hogy a diákok sok nyelven beszéltek, miután Újév napján elindult az ébredés. Ő maga német és svéd nyelven való prédikálás ajándékát kapta meg, Agnes Ozman „kínai”, mások pedig – többek között – japán, magyar, szír, hindu és spanyol nyelvek nemeit.

Parham megjegyzi, hogy lángnyelvek jelentek meg a beszélők feje fölött. Néha olyan magyarázatok is jöttek, mint például „Isten a szeretet”, „Jézus hatalmas, és meg tud menteni” és „Jézus meghallgat”.

Érdekes módon egyetlen misszionárius sem származott Topekából. Sőt, jelenlegi ismereteink szerint az első pünkösdi misszionáriusok az amerikai svédek közötti ébredés eredményeként 1904-ben Fargóból (Észak-Dakota) utaztak Dél-Afrikába, és valószínűleg nem is tudtak a topekai eseményekről.

Az újságok és a környékbeli lakosok maró kritikája, Parham egyéves fiának ha-

lála, és a Stone-kúria tulajdonosváltása miatti kiköltöztetés elbátortalanította, és ismét az elfogadottabb természetfeletti gyógyulás üzenetével kelt útra.

Charles Parham és az Apostoli Hit mozgalom – a kezdetekben így hívták a pünkösdi mozgalmat – sorsa végül 1903-ban egy látványos ébredés alkalmával fordult meg Galena városában (Kansas). Hónapokon át naponta tartottak összejöveteleket, több mint 800 megtéréssel, 1000 fizikai gyógyulásról szóló bizonyossággal, és több száz ember Szent Szellembe való bemelegítésével és nyelveken szólásával.

A fejlemények arra készítették Parhamet, hogy kiterjessze szolgálatát, és 1905-ben Houstonba (Texas) költözzön, ahol egy másik bibliaiskolát indított, és diákjaival a környéken evangélizált. Ez a houstoni ébredés igen gyümölcsöző volt, és átterjedt egész Texas államra. Egyik diákja és munkatársa, az afroamerikai William J. Seymour Houstonból Los Angelesbe vitte a pünkösdi üzenetet. Parham elutazott Sion váro-

sába (Illinois), ahol üzenetét John Alexander Dowie követői pozitívan fogadták. Innen új misszionáriusok beutazták az egész Egyesült Államok területét, valamint Indiát, Afrikát és más külmisziós területeket. Végre elérhetőnek látszott Parham nemzetközi látása.

HANYATLÓ HATÁS

A sikerek ellenére 1906 után Parham nagysága elkezdett halványulni. Továbbra is gyümölcsöző szolgálata volt – ezeket töltötte be a Szent Szellem, akik közül sokan szolgálattelvők és misszionáriusok let-

tek –, de jellemhibái és vezetési stílusának hiányosságai tovább csökkentették befolyását. Annak ellenére, hogy elvetette a felekezeti és az egyházi hierarchiát, önmagát az „Apostoli Hit Mozgalom Alapítója” címmel tűntette ki, és területi igazgatókat nevezett ki.

Miután ő maga bátorította Seymour, hogy a pünkösdi bemelegítés üzenetét elvigye Los Angelesbe – sőt, még a Houstonból Kaliforniába való utazás költségeihez is hozzájárult –, 1906 októberében Parham nyilvánosan szakított az Azusa utcai ébredéssel és vezetőivel az istentisztelet során tapasztalható érzelmi megnyilvánulások, valamint a feketék és fehérek elegyítése miatt. Seymour felkérte Parhamet, hogy segítsen a túlkapások ügyében. De az összejöveteleken tett első látogatása során, amikor látta a „test megnyilvánulásait”, felállt, és így szólt: – Isten gyomra felfordul ettől! (Máig sem egyértelmű, mivel magyarázta a ő összejöveteleken tapasztalt érzelmi jelenségeket.)

Eme sajnálatos esemény és ítélező természete nem csak Seymourtól választotta el, hanem másoktól is. A mozgalom most már igencsak túllépte személyét. Nem volt olyan homogén, mint azt ő is és mások is hitték: 1906-ban például Topekától és az Azusa utcától függetlenül indult pünkösdi ébredés indiai szentség hívók között.

Parham nehezen tudta követői lojalitását megtartani. A legtöbb pünkösdi elutasította azt a nézetét, hogy az elragadtatásban csak a Szent Szellembe bemelegítettek vesznek majd részt, és még kevésbé tolerálták

a gonoszok megsemmisülésére és az angolszászok eredetére vonatkozó elképzeléseit.

Ahogy befolyása csökkent, úgy lett egyre bosszúsabb. Amikor régebbi barátai és más pünkösdiak az Assemblies of God alakuló közgyűlésének megszervezésére 1914-ben Hot Springsbe (Arkansas) összejűltek, ő csak kritikával illette őket.

Későbbi éveiben továbbra is ellentmondások övezték, beleértve egy szemérmelenség bizonyítatlan vádját is. Otthon, Baxter Springsben (Kansas) halt meg 1929-ben.

PARHAM SZEREPE A TÖRTÉNELEMBEN

A történészek a vallási mozgalmak megértésében alapvető fontosságú kulcsemberek életét kutatják. A modernkori pünkösdimizmus esetében azonban bonyolult feladat egyetlen alapítót megnevezni.

A kezdeti szakaszban annyi vezetője volt a mozgalomnak, amennyi ébredési központ; a hűségesen megmaradók egyedül a Szent Szellem munkájának tulajdonították mindezt. Ezek a személyiségek figyelemreméltó lenyomatokat hagytak maguk mögött. Néhány történész viszont Parhamet jelölte meg a mozgalom alapítójaként.

A pünkösdzizmus gyorsan elterjedt a fehérék, afro- és latin-amerikaiak között. Számos úttörőt nevezhetünk meg, többek között az alábbi személyeket: Thomas B. Barratt (Norvégia és Amerika), E. N.

Bell (Assemblies of God), Charles Harrison Mason (Church of God in Christ), Aimee Semple McPherson (International Church of the Foursquare Gospel) és Francisco Olazábal (Latin American Council of Christian Churches).

Többnyire Parham érdeme a mozgalom fő tanításbeli jellegzetességének meghatározása: a nyelveken szólás, mint a Szent Szellembe való bemelegítés egységes „bibliai bizonyítékának” vagy „bevezető bizonyítékának” igazsága. Ugyanakkor a pünkösdiék a mélyebb megértés vágyával 1907 előtt is kutatták az Írásokat. Fenntartva Parham nyelveken szólás iránt tanúsított ragaszkodását, felismerték, hogy a glosszológia Szellembe való imádság, a szellemi erővel való felruházottság forrása. A pünkösdiék így megmaradtak annál, hogy a nyelveken szólás jel, de elutasították a misszióban való használatát. Ez a határozott váltás szilárdult meg a pünkösdi teológia alapjaként.

VÉGSŐ GONDOLATOK

A pünkösdiék példátlan, egész világra kiterjedő növekedése, ami az évszázad második felében következett be, arra készítette a történészeket, hogy elkezdjék a mozgalom gyökereit kutatni, és így fedték fel, hogy Parham az egyik történelmi kulcsszereplő.

Az ő szolgálata során Szent Szellembe bemelegített, később a pünkösdi mozgalomban fontos szerepet játszó vezetők közül néhány név: az Assemblies of God első vezetői közül Howard A. Goss és Fred Vogler; Etta Calhoun, a közösség Női szolgálatok ágának alapítója; és Marie Burgess [Brown], a new yorki Glad Tidings Tabernacle gyülekezet alapító pásztorja. Néhányan a missziós elhívással rendelkezők közül: John G. Lake Dél-Afrikába ment, Edith Baugh pedig Indiába. Végül, a 20-as években, amikor Parham egyszer Portlandben (Oregon) prédikált, a tizenéves Gordon Lindsay elfogadta Jézus Krisztust szemé-

lyes Megváltójának. Lindsay szolgálata később a Voice of Healing nevű szervezet és a Christ For The Nations bibliaiskola (Dallas, Texas) által lett ismertté.

Bárki hívő keresztyén örökségének értékelésekor fontos, hogy szem előtt tartsuk Pál korinthusi gyülekezetnek adott tanácsát: „Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak” (2 Korinthus

4:7). A történelmet fürkészőknek nem szabad Parhamet sem valós tettei felé emelni, sem pedig emlékiról megfedkezni. Isten – irgalma által – törekeny emberi lényeket használ. Nos, hát nem éppen ez a „cserépedény” lényege?

Gary B. McGee, Ph.D.

Az Assemblies of God
Theological Seminary
(Springfield, Missouri, USA.)
egyház-történelem-
professzora

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal
hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük
Önnek a megjelent példányokat.

Levél cím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

TERMÉSZETFELETTI GYÓGYULÁS

Márk 1:40-42

BEVEZETÉS

Alapigénk vizsgálatokor négy olyan dolgot fedezhetünk fel a leprás megtisztításával kapcsolatban, ami az Istentől származó gyógyulásba vetett hitünket erősítheti.

ÜZENET

I. A leprás állapota (40. vers)

- Állapotának előrehaladottsága (Lukács 5:12)

b. A leprás döntése

2. A leprás kiáltása (40. vers)

- Az utolsó reménység kiáltása (Máté 8:2; Lukács 5:12).
- A leprás elszántsága

3. Az Úr könyörülete (41. vers)

- Jézus válaszolt
- Jézus megérintette
- Jézus szólt hozzá

4. A leprás megtisztítása (42. vers)

- Szó által
- Azonnal
- Teljesen

ÖSSZEGZÉS

A leprás megtisztítása számunkra jó példa, amelyet követhetünk, ha Istenbe vetett, személyes gyógyulásunkkal kapcsolatos hitünket szeretnénk építeni.

– Randy Cartwright,
Cape Girardeau, Missouri

KÖVESS ENGEM

Máté 4:19

BEVEZETÉS

A megtérés akkor teljes, ha az új megtérők másokat is Krisztushoz akarnak vezetni. Akkor követjük Őt igazán, ha „emberhalász” válunk.

ÜZENET

I. Van, amit nekünk kell megtennünk: „Kövess engem”

- Oda kell szánnunk magunkat Őnek, hogy az Ő céljait válthassuk valóra (Máté 6:24).
- Vele kell lennünk, hogy Szelleméből adhasson nekünk.
- Engedelmeskednünk kell Neki, hogy elsajátítsuk az Ő módszerét (Máté 11:29; 28:20; 1 Thesszalonika 2:7).
- Benne kell hinnünk, hogy az igazságban higgyünk.
- Az Ő életét kell lemásolnunk, hogy Istentől megkapjuk áldását.

2. Van, amit Neki kell megtennie: „...teszlek benneteket”

- Ha Őt követjük, Ő munkálja ki a meggyőződést és a megváltozást bennünk. Példaként használ bennünket mások felé.
- Tanítványként tud bennünket úgy átforgalmazni, hogy alkalmassá váljunk.
- Jézus követésének saját személyes tapasztalatán keresztül tanít bennünket, míg a léleknyerés szent művészetében kiválónak nem leszünk.
- Belső figyelmeztetés által vezet bennünket, hogy hol és mikor beszéljünk.
- Szellem által tesz bennünket képesé az emberek elérésére.
- Az emberek szívében végzett titkos munkája által gyorsítja munkánkat.

3. A ránk vonatkozó megnevezés: „emberhalász”.

A lélekmentő olyan személy, aki hasonlít a tengeri halászsemberhez.

A halász másra utalt, bizalmas, szorgalmas, kitartó, intelligens, óvatos, dolgozó, önmegtartóztató, bátor, sikeres.

ÖSSZEGZÉS

Eredményes szolgálattevőnek nem lehet születni; azzá válni kell. Isten készíti fel személyesen, nem csak az emberi oktatás.

Mindannyian részt vehetünk az Úr munkájában, és az Ő kezének alkotásai lehetünk, ha Őt követjük.

– Kivonat Charles Spurgeon
prédikációjából

AZ EVANGÉLIUM

Róma 1:16

BEVEZETÉS

Az evangélium örömhír: örökélet várja mindazokat, akik elfogadják Krisztust megváltójuknak.

ÜZENET

I. Eltökéltetés: „Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát”

- Tagadás (Márk 8:34)
- Odaszánás (Márk 8:35)
- Kárhozat (Márk 8:36-37; vö. Zsoltárok 9:17; Jelenések 21:8)d. Pusztulás (Márk 8:38; ld. Máté 7:23)

2. Erő - „mert Isten ereje az”

- Erő a megmentésre (Róma 10:13; ld. János 6:37)
- Erő a megtartásra (1 Péter 1:5; ld. 2 Timóteus 1:12; Júdás 1:14).
- Erő az áldásra (János 14:27; Filippi 4:7)

3. Elengedés – „az üdvösségre”

- Az üdvösség célja (János 3:16)
- Az üdvösség terve
 - Felismerés (Róma 3:23)
 - Bűnbánat (Lukács 13:3)
 - Elfogadás (János 1:12)
- Az üdvösség ereje (2 Korinthus 5:17)

4. Emberek – „minden hívőnek, elsőként zsidónak, de görögnek is”.

- A látó hit (Róma 10:17)
- Igei hit (Zsidók 11:1,6)
- Üdvözítő hit (Efézus 2:8-9; ld. János 5:24)

ÖSSZEGZÉS

Az evangélium ingyenes. Már ki lett fizetve üdvösségünk ára. Nekünk csak el kell fogadnunk az ajándékot. Azután pedig nem szabad Krisztust szégyellnünk.

– Croft Pentz,
Union, New Jersey

AZ ÉLŐ IGE

Uram, nem vagyok méltó
Hogy hajlékomba jöjj.
Nem kérek arra, hogy a
Csillagokból jövendölj.
A szolgálám vergődik, kínos
Gyötrelmek ölik rég.
Hű szolgál. Eltemethetném
Ahogy tőlem illenék.
Szólj egy szót Uram, tudom
Várom nincs mire.
Az Úr szól! a szolgál él!
Íme az élő Ige!

Az én házamba ne jöjjön,
Kerüljön ő is el,
Az én szavamra Jerikóban
A gyűlölet felel.
Megnézem! De csak látni,
Látni akarom!
Szamár vehén mint halad
Át a falvakon.
Azután elrohanok messze,
Várom nincs mire!
"Zákeus! Ma veled vacsorázom!"
Íme az élő Ige!

Uram! Hadd legyen szavad
Hozzám is vigasztaló.
"A fiak jó kenyerét ebek elé
Vetni - nem való"
Igen Uram! De az ebeknek is
Jut hulló morzsalék.
Csak ennyit Uram, ne többet,
Ez egy életre elég.
Mert e zord világban mástól
Várom nincs mire!
"Asszony, legyen hited szerint!"
Íme az élő Ige!

Az életnek minden múltó napja
Mint az ében éj.
Törvénye ez: éltető világosságot
Soha ne remélj.
Uram, ki itt jársz felénk naponta,
Láss meg engem is.
Virág lehet olykor az utak szélén
A magányos tövis.
Ha szavadra az éj nem oszlik,
Várom nincs mire!
És Bartimeus látja a napot!
Íme az élő Ige!

Vad ragadozó tekintetek közt
Áll kövülten, némán.
Szívében a gondolat: "az első
Követ vesse énrám..."
A Mester szól: "Az első követ
Az ragadja fel..."
A vádolók bosszuló nagy hada
Néma, nem felel!
A Mester szól: Már szabad vagy
Várnod nincs mire.
Bűneid megbocsátva! Élj, élj!
Íme az élő Ige!